கங்கைகொண்டசோழபுரம் வரலாறு

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் **சீ. வசந்தி,** எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,

ஆணையர் (பொ)

ஆசிரியர்

முனைவர் **இரா. நாகசாமி**

இயக்குனர் (ஓய்வு)

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை

சென்னை-600 008.

திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2043

BIBLIOGRAPHICAL DATA

TITLE	:	**GANGAIKONDACHOLAPURAM VARALARU**
Editor	:	**Dr. S. Vasanthi,** M.A., M.Phil., Ph.d., Commissioner Incharge
Author	:	**Dr. R. Nagasamy** Director (Retd.)
Copy Right	:	Tamilnadu State Dept. of Archaeology
Subject	:	History
Language	:	Tamil
Edition	:	First
Publication No.	:	259
Year	:	2012
No. of Copies	:	500
Type Point	:	11
No. of Pages	:	91
Paper Used	:	80 Gsm Maplitho
Printer	:	Thirunagar Stationery Articles Rexin and Bell Metal Products Producers Industrial Co-operative Society Ltd, No. 15, Ponnappa Street, Triplicane, Chennai - 5
Publisher	:	State Dept. of Archaeology, Tamil Valarchi Valaagam, Halls Road, Egmore, Chennai - 600 008.
Price	:	Rs. .81/-

உள்ளடக்கம்

வ.எண் பக்கம்

பதிப்புரை

1.	முதல் இராஜேந்திர சோழன்	1
2.	கங்கைகொண்டசோழபுரம்	16
3.	The Temple and the City	44
4.	The City then and now	45
5.	The Temple	49
6.	Epigraphs	75

அட்டைப் படவிளக்கம்

முன் அட்டை : கங்கைகொண்டசோழபுரக் கோயில்

பின் அட்டை : கம்பீரமான நந்தி

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : மு. த. ஸ்ரீதரன்

(முந்நாள் நிழற்படம் எடுப்பவர்)

தொல்லியல் துறை

முனைவர் **சீ. வசந்தி,** எம்.ஏ., எம்பில்., பிஎச்.டி.
ஆணையர் பொறுப்பு

தொல்லியல் துறை
தமிழ் வளர்ச்சி வளாகம்
ஆல்சு சாலை
சென்னை - 600 008
நாள்: 30-11 -2012

பதிப்புரை

அலைகடல் நடுவில் பலகலம் செலுத்தி நாடு பல வென்று இந்திய வரலாற்றில் தனக்கென தனியொரு இடம் பிடித்தவன் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் எனில் அது மிகையன்று. தஞ்சையில் இருந்து தலைநகரை கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு மாற்றி ஏறத்தாழ 233 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து சோழர் ஆட்சியின் தலைநகராய் விளங்கியது பெருமை மிக்கச் செய்தியாகும்.

அத்தகைய மன்னன் முடிசூடிய ஆயிரமாவது ஆண்டு விழாவினை போற்றிடும் வண்ணம் "கங்கைகொண்ட சோழபுரம் வரலாறு" என்ற இந்நூலை மறுபதிப்பு செய்து வெளியிட அனுமதி கோரப்பட்டது. அரசின் அனுமதியுடன் விழாத் தொடர்பான கண்காட்சியும், துறை வெளியீடுகளும் வெளியிடத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுடன் "முதலாம் இராசேந்திரன் செய்திக்கோவை", "அருண்மொழி" என்ற எம்துறை வெளியீட்டில் இருந்து சோழர் காலத்திய அரசியல், சமுதாயம், குறித்த கட்டுரைகள் அடங்கிய "சோழர் சமுதாயம்" என்ற தொகுப்பு நூலும் வெளியிடப்பட உள்ளன.

கங்கைகொண்ட இராசேந்திரன் சோழன் விழா 1982-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 29, 30 ஆகிய நாட்களில் இத்துறையால் சிறப்பாக கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. அவ்வமையம் வெளியிடப்பட்ட இவ்வெளியீடு தற்போது மீண்டும் வெளியிடப்படுகிறது.

இந்நூல் வெளிவர நிதி ஒதுக்கித் தந்த **மாண்புமிகு முதல்வர்** அவர்களுக்கும், **மாண்புமிகு பள்ளிக்கல்வித் துறை அமைச்சர்** அவர்ககளுக்கும், நம் துறையின் **மாண்புமிகு செயலருக்கும்** முதற்கண் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலாசிரியர் முனைவர் இரா. நாகசாமி, இயக்குநர்(ஓய்வு), மண்டல உதவி இயக்குநர் திரு. வெ. இராமமூர்த்தி அவர்களுக்கும், இந்நூலை சிறப்பாக அச்சிட்டுத் தந்த அச்சகத்தாருக்கும், எம் துறை அலுவலர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

சி. வசந்தி

முதல் இராஜேந்திர சோழன்

தந்தை	:	இராஜராஜ சோழன்
தாய்	:	வானவன் மாதவி என வழங்கும் திரிபுவன மாதவி
பிறப்பு	:	மார்கழித் திங்கள் திருவாதிரை நட்சத்திரம்
இயற்பெயர்	:	மதுராந்தகன்
பட்டப்பெயர்	:	இராஜேந்திரன்
ஆட்சிக்காலம்	:	கி. பி. 1012 – 1044
மறைவு	:	கி.பி. 1044

இராஜேந்திர சோழனின் சிறப்புப் பெயர்கள்

1. உத்தம சோழன்
2. சோழேந்திர சிம்மன்
3. விக்ரம சோழன்
4. முடிகொண்ட சோழன்
5. பண்டித சோழன்
6. கடாரங்கொண்ட சோழன்
7. கங்கைகொண்ட சோழன்
8. வீர ராஜேந்திரன்
9. பூர்வதேசமும், கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட அய்யன்
10. அதிசய சோழன்
11. ஜயசிம்ம சிம்ம சரபன்
12. மலைநாடு கொண்டான்
13. மண்ணை கொண்ட சோழன்
14. மகிபால குலகாலன்
15. வீர சோழன்
16. ராஜ ராஜேந்திரன்

17. மதுராந்தகன்
18. இரட்டபாடி கொண்ட சோழன்
19. நிருப திவாகரன்
20. பார்திவேந்திரன்
21. மனுகுல சோழன்
22. ராஜ வித்யாதரன்
23. உதார விடங்கன்
24. தான வினோதன்
25. பராக்கிரம சோழன்

இராஜேந்திர சோழனின் மனைவியர்

1. முக்கோக்கிழானடிகள்
2. அரிந்தவன் மாதேவி
3. வானவன் மாதேவி (அ) திரிபுவன மாதேவி
4. வீரமாதேவி
5. பஞ்சவன் மாதேவி

இராஜேந்திர சோழனின் மக்கள்

பெண் மக்கள்

1. அருமொழி நங்கை
2. அம்மங்கை

ஆண் மக்கள்

1. இராஜாதி ராஜன்
2. இரண்டாம் இராஜேந்திரன்
3. வீர ராஜேந்திரன்
4. சுந்தர சோழ பாண்டியன்
5. விக்கிரம சோழ பாண்டியன்
6. பராக்கிரம சோழ பாண்டியன்
7. மும்முடிச் சோழன்
8. வீர சோழன்
9. மதுராந்தகன்
10. பராந்தக தேவன்

இராஜேந்திரன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள்

1. கங்கைகொண்ட சோழபுரம் கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரர் கோயில்
2. கூழம்பந்தல் கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரர் கோயில்
3. திருவொற்றியூர் ஆதிபுரீஸ்வரர் கோயில்
4. திருவலஞ்சுழி பைரவர் கோயில்
5. நாகப்பட்டின் நாகைக்காரோணம்
6. மேல்பாடி அறிஞ்சிகை ஈஸ்வர்ம்
7. அகரம் கைலாசநாதர் கோயில்
8. திருவையாறு தென் கைலாயம்
9. ஆத்தூர் சோமநாதசாமி கோயில்
10. நார்த்தாமலை திருமலைக் கடம்பூர்
11. சேரன்மகாதேவி ராமசாமி கோயில், அம்மளாதேஸ்வரர் கோயில்
12. மாம்பாக்கம் முருகேஸ்வரசாமி கோயில்
13. கங்கைகொண்டான் கைலாசபதி கோயில்
14. சோழபுரம் இராஜராஜீஸ்வரம்
15. செங்குன்றம் ஜெயங்கொண்ட சோழீஸ்வரம்
16. திருப்பத்தூர் அய்யனார் கோயில்
17. இராமநாதன் கோயில் பஞ்சவன் மாதேவீஸ்வரம்
18. கோலார் கோலரம்மா கோயில்
19. பெலத்தூரு பாணேஸ்வரர் கோயில்
20. நத்திகொண்டா மல்லேஸ்வரர் கோயில்
21. சிட்டிபெடா(Sitifata) பைரவர் கோயில்
22. திருமழபாடி வைத்தியநாதசாமி கோயில்
23. மன்னார் கோயில் இராஜகோபாலசாமி கோயில்
24. சாத்தூர் மூலஸ்தான உடையார் கோயில்
25. கொத்தகரே (மைசூர் மாநிலம்) கோயில்

26. மாந்தோட்டம், மாத்தோட்டம் (ஈழம்) சிவன் கோயில்

27. தொட்டமளூர் (சென்னப்பட்டணம், பெங்களூர் மாவட்டம்) கோயில்

28. காவன் தண்டலம் (செங்கை மாவட்டம்) இராஜேந்திர சோழீஸ்வரம்

29. திருவல்லம் திருவையாறு ஈஸ்வரம்

30. அழகாத்ரிபுத்தூர் சூரியன் கோயில்

31. வானமங்கை கைலாசநாதர் கோயில்

32. கன்னியாகுமரி கோனேரீஸ்வரர் கோயில்

இராஜேந்திர சோழன் மெய்க்கீர்த்தி

திருமன்னி வளர இருநில மடந்தையும்
போர்ச்சயப் பாவையுஞ் சீர்த்தனிச் செல்வியுந்
தன்பெருந் தேவியராகி யின்புற
நெடுதிய லூழியுள் இடைதுறை நாடும்
தொடர்வன வேலிப் படர்வன வாசியும்
சுள்ளிச் சூழ்மதிற் கொள்ளிப் பாக்கையும்
நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் கடக்கமும்
பொருகடல் ஈழத் தரசர்தம் முடியும்
ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும்
முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த
சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்
தெண்டிரை ஈழ மண்டலமுழுவதும்
எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் சூடும்
குலதன மாகிய பலர்புகழ் முடியும்
செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
தொல்பெருங் காவற் பல்பழந் தீவும்
செருவிற் கிளவி இருபத் தொருகால்

அரசுகளை கட்டப் பரசுராமன்
மேவரும் சாந்திமத் தீவரண் கருதி
இருத்திய செம்பொன் திருத்தகுமுடியும்
பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதுகிட்டு
ஒளித்த ஜயசிங்கன் அளப்பரும் புகழொடு
பீடியல் இரட்டபாடி ஏழரை
இலக்கமும் நவநிதிக் குலப்பெரு மலைகளும்
விக்ரம வீரர் சக்கர கோட்டமும்
முதிர்பட வல்லை மதுரை மண்டலமும்
காமிடை வளையிய நாமனைக் கோணமும்
வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்
பாசடைப் பழன மாசுணி தேசமும்
அயர்வில் வன்கீர்த்தி ஆதிநகர கலையிற்
சந்திரன் தொல்குலத்து இந்திர ரதனை
விளையமர்க் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
பலதனத்தொடு நிறை குலதனக் குவையும்
சிட்டருஞ் செறிமளை ஒட்ட விஷயமும்
பூசுரர்சேர்நற் கோசல நாடும்
தன்ம பாலனை வெம்முனை யழித்து
வண்டுறை சோலைத் தண்ட புத்தியும்
இரண சூரனை முரணுறத் தாக்கித்
திக்கனை கீர்த்தித் தக்கண லாடமும்
கோவிந்த சந்தன் மாவிழிந் தோடத்
தங்காத சாரல் வங்காள தேசமும்
தொடுகழற் சங்குகோ டடல்மகி பாலனை

வெஞ்சமர் வளாகத்து அஞ்சுனித் தருளி
ஒண்டிறல் யானையும் பெண்டிர் பண்டாரமும்
நித்தில நெடுங்கடல் உத்திர லாடமும்
வெறிமலர்த் தீர்த்தத்து எறிபுனற் கங்கையும்
அலைகடல் நடுவுள் பலகலஞ் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்கவர்ம
னாகிய கடாரத் தரசனை வாகையம்
பொருகடல் கும்பக் கரியொடும் அகப்படுத்து
உரிமையிற் பிறக்கிய பருநிதிப் பிறக்கமும்
ஆர்த்து அவன் அகநகர்ப் போர்த்தொழில் வாசலில்
விச்சாதிரத் தோரணமும் மொய்ததொளிர்
புனைமணிப் புதவமும் கனமணிக் கதவமும்
நிறைசீர் விசயமுந் துறைநீர்ப் பண்ணையும்
வன்மலை ஊரெயிற் றொன்மலை யூரும்
ஆழ்கடல் அகழ் சூழ் மாயிரு டிங்கமும்
கலங்கா வல்வினை இலங்கா சோகமும்
காப்புறு நிறைபுனல் மாபப் பாளமும்
காவலம் புரிசை மேவி லிம்பங்கமும்
விளைப் பந்தூருடை வலைப் பந்தூரும்
கலைத் தக்கோர் புகழ் தலைத் தக்கோலமும்
தீதமர் வல்வினை மாதமா லிங்கமும்
கலாமுதில் கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வார்பொழில் மானக்க வாரமும்
தொடுகடற் காவல் கடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பொரு தண்டாற் கொண்ட கோப்பரகேசரி வன்மரான
உடையார் ஸ்ரீராஜேந்திர சோழ தேவர்

இராஜேந்திர சோழன் வெற்றிகொண்ட நாடுகள்

1. இடைதுறை நாடு – பம்பாய் மாநிலத்திலுள்ள இரெய்ச்சூர் மாவட்டம்
2. வனவாசி – வானவாசி – மைசூர் மாநிலத்தின் வடமேற்குப் பகுதி
3. கொள்ளிப்பாக்கை – ஹைதராபாத்திற்கு வடகிழக்கில் 45 மைல் தொலைவிலுள்ள குல்பாக்
4. மண்ணைக்கடக்கம் – மான்யகேதம், மால்கெட்
5. ஈழமண்டலம் – இலங்கை
6. பல்பழந்தீவு – மாலத் தீவு
7. சாந்திமத் தீவு – அரபிக்கடற் தீவு
8. முயங்கி – மஸ்கி [நைசாம் இராச்சியம்]
9. இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கம் – மேலைச் சாளுக்கிய நாடு இலக்கம்
10. சக்கரக் கோட்டம் – பஸ்தாரிலுள்ள சித்ரகோட்டம்
11. மதுரை மண்டலம் – பஸ்தாரிலுள்ள சித்ரகோட்டம்
12. நாமணைக்கோணம் – ஹைதராபாத்தில் உள்ளது
13. பஞ்சப்பள்ளி – ஹைதராபாத்தில் உள்ளது
14. மாசுனி தேசம் – பாகிஸ்தானில் உள்ளது
15. ஒட்டவிசையம் – ஒரிஸ்ஸா
16. கோசலை நாடு – கோசலம் [மகாநதியின் கரையோரம்]
17. தண்டபுத்தி – வங்காளத்திலுள்ள மிதுன்பூர் மாவட்டம்
18. தக்கணலாடம் – வங்காளத்திலுள்ள ஹுக்ளி, ஹௌரா, மாவட்டங்கள்
19. உத்ரலாடம் மூர்ஷிதாபாத், பீர்பூம் மாவட்டங்கள்

20. வங்காளதேசம் – வங்காளம்

21. கடாரம் – மலேயாவின் மேற்கரையிலுள்ள கெடா

22. சீர்விசயம் – ஸ்ரீ விஜயம் (சுமத்ராவிலுள்ள பாலம்பாங் எனும் இராஜ்யம்)

23. பண்ணை – சுமத்ரா தீவின் கீழ்கரையிலுள்ள ஊர். பனி, பனை என வழங்கப்படுகிறது

24. மலையூர் – மலேயா (அ) சுமத்ரா தீவின் பகுதி

25. இலங்கா சோகம் – மலேயாவிலுள்ள கெடாவிற்குத் தெற்கே உள்ள ஊர்

26. மாயிருடிங்கம் – மலேயாவின் நடுவிலுள்ளது

27. பப்பாளம் – கிரா எனும் பூசந்திக்கு அணித்தாக இருத்தல் வேண்டும்.

28. தக்கோலம் – தகோபா (மலேயா)

29. இலிம்பங்கம் – (மலேயா)

30. வளைப்பந்தூர் – (மலேயா)

31. இலாமுரி தேசம் – வடசுமத்ரா

32. நக்கவாரம் – நிக்கோபார் தீவு

33. தமாலிங்கம் – மலேயாவிலுள்ள தெமலிங் நகரம்

வடக்கே கங்கை கரை வரையிலும், தெற்கே இலங்கை முழுவதும், மேற்கே மேலைக்கடற்கரை முதல் கிழக்கே மலேயா, சிங்கப்பூர், பர்மா, சுமத்ரா, ஜாவா நிக்கோபார் முதலிய நாடுகளை அடிப்படுத்திச் சோழர் தம் வெற்றிக் கொடியான புலிக்கொடி பறக்கவிட்ட மாபெரும் சோழப் பேரரசன்.

இராஜேந்திர சோழனின் சேநாதிபதிகளும், வீரத்தலைவர்களும் அதிகாரிகளும்

1. விக்ரம சோழ சோழியவரையனாகிய அரையன் இராசராசன்
2. கிருஷ்ணன் இராமனான மும்முடிச்சோழ பிரம்மராயன்
3. மாராயன் அருள்மொழியான உத்தமசோழ பிரம்மராயன்
4. ஈராயிரவன் பல்லவாயனான உத்தமசோழப் பல்லவரையன்
5. பாண்டியன் சீவல்லபன்
6. வல்லவரையன் வந்தியத்தேவன்
7. உத்தமசோழ மிலாடுடையார்
8. கங்கைகொண்ட மிலாடுடையார்
9. க்ஷத்ரிய சிகாமணி கொங்காள்வான்
10. தண்டநாயகன் அப்பிமையனாகிய இராஜேந்திர சோழப் பிரம மாராயன்
11. வீரராஜேந்திர பிரம்மாதிராஜன்
12. உத்தம சோழகோன்
13. உத்தம சோழப் பல்லவராயன்
14. முடிகொண்ட சோழ விழுப்பரையன்
15. விக்ரம சோழ சோழியவரையன்
16. இராஜராஜ பிரம்மராயன்
17. பாண்டி உதய திவாகரன் இராஜராஜ நல்லூருடையான்
18. நீலன் வெண்காடன் என்ற இராஜராஜ மூவேந்த வேளான்
19. சேனாபதி மதுராந்தகன் பரகேசரி மூவேந்த வேளான்
20. கொடும்பாலூர் இராஜேந்திரசோழ இருக்குவேளார்

21. சேனாபதி அரையன் கிடாரங்கொண்ட சோழன் இராஜராஜ அணிமுரி நாடாழ்வான்

22. இராஜேந்திர சோழ பிரம்மராயர்

23. கங்கைகொண்ட சோழப் பல்லவரையன்

24. வில்லவராஜன்

25. இராஜராஜ குமண ராஜன்

26. இராஜராஜ மூவேந்த வேளான்

27. குணநிதி அருமொழி மூவேந்த வேளான்

28. விக்ரமசிங்க மூவேந்த வேளான்

29. விக்ரமசோழ மூவேந்த வேளான்

30. இராஜராஜேந்திர மூவேந்த வேளான்

31. வீரராஜேந்திர தமிழுதாயரையர்

32. திருநீலகண்ட பட்டர்

33. கொட்டி அதிராத்ரயாஜி

34. காடவராயர்

35. வீரராஜேந்திர முனையதராயர்

36. ஆதித்த சூளாமணி

37. கடாரம்கொண்ட சோழ மூவேந்த வேளான்

38. இரட்டபாடிகொண்ட சோழ மூவேந்த வேளான்

39. ஜநநாத மூவேந்த வேளான்

40. மதுராந்தக மூவேந்த வேளான்

41. இராஜ மூவேந்த வேளான்

42. வீரசோழ மூவேந்த வேளான்

43. இராஜராஜ விஜயபாலர்

44. விக்ரம நாராயண மூவேந்த வேளான்

45. வைகுண்டன்

46. சோழன் விழுப்பரையன்

47. நிருப திவாகர மூவேந்தவேளான்

48. வீரராஜேந்திர கச்சியூர் நாடாழ்வான்

49. பார்த்திவேந்திர பிரும்ம மாராயர்

50. இராஜமாணிக்க மூவேந்த வேளார்

51. மனுகுல சோழ மூவேந்த வேளார்

52. இராஜ வித்யாதர மூவேந்த வேளார்

53. வீரராஜேந்திர மலையப்பிச் சோழர்

54. உதாரவிடங்க மூவேந்த வேளான்

55. மும்முடி சோழ விழுப்பரையர்

56. ஸ்ரீமாதவ பட்டன்

57. சிவதேவ பட்டன்

58. இருங்கண்டி வேங்கடபட்டன்

59. விரிபுரம் நரசிம்ம பட்டன்

60. அத்தாமிபுரம் பட்டன்

61. தானவிநோத மூவேந்த வேளான்

62. பராக்ரம சோழ மூவேந்த வேளான்

63. வில்லவன் மூவேந்த வேளான்

64. இராமதூத வேளான்

65. மாதேவன் பிரும்ம மாராயன்

66. மாதேவன் வெண்காடன்

67. கருணாகரன்

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இருந்து ஆண்ட இராஜேந்திர சோழனும் அவனுக்குப்பின் பட்டத்துக்கு வந்த அரசர்களும்

1.	முதல் இராஜேந்திரன் (பரகேசரி) கி.பி.	1012–1044	32
2.	இராஜாதிராஜன் (இராஜகேசரி)	1018–1054	36
3.	இரண்டாம் இராஜேந்திரன் (பரகேசரி)	1052–1064	12
4.	இராஜமகேந்திரன் (இராஜகேசரி)	1060–1063	3
5.	வீரராஜேந்திரன் (இராஜகேசரி)	1063–1069	7
6.	அதிராஜேந்திரன் (பரகேசரி)	1067–1070	3
7.	முதல் குலோத்துங்கன்	1070–1125	55
8.	விக்ரம சோழன்	1118–1135	17
9.	இரண்டாம் குலோத்துங்கன்	1133–1150	17
10.	இரண்டாம் இராஜராஜன்	1146–1163	17
11.	இராஜாதி ராஜன் –II	1163–1178	15
12.	மூன்றாம் குலோத்துங்கன்	1178–1218	40
13.	மூன்றாம் இராஜராஜன்	1210–1246	36
14.	மூன்றாம் இராஜேந்திரன்	1240–1279	39

இராஜேந்திரன் காலத்து அறிஞர்கள்

1. சர்வசிவ பண்டிதர்
2. இலகுளீச பண்டிதர்
3. ஈசானசிவ பண்டிதர்
4. நம்பியாண்டர் நம்பி

5. கருவூர்த் தேவர்

6. நம்பிகாட நம்பி

7. நாராயண கவி

8. அமிதசாகரர், குணசாகரர்

9. சதுராநந பண்டிதர்

இராஜேந்திர சோழன் காலத்துப் புகழ் மிகுந்த *சிற்பிகள்(கட்டிட வல்லுநர்கள்)*

1. திருவொற்றியூர் கோயிலைக் கட்டிய இரவி என்னும் வீர சோழப் பெருந்தச்சன்.

2. திருவாலங்காட்டுச் செப்பேட்டை எழுதிய காஞ்சீபுரத்தைச் சேர்ந்த ஓவியக் குலத்துதித்த நால்வர்.

3. காஷ்டகாரி ஆராவமுதப் புருஷோத்தமனான இராஜேந்திர சிம்மப் பேராச்சாரியன்.

4. காஷ்டகாரி கிருஷ்ணரங்கன் திரிபுவன மகாதேவி பேராச்சாரியன்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரம் பற்றி குறிக்கும் இலக்கியங்கள்

1. திருவிசைப்பா

   கருவூர்த் வேரால் கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரரைப் போற்றிப் பாடப்பட்ட பதிகங்கள்

2. விக்ரமாங்கதேவ சரித்திரம்

3. கலிங்கத்துப் பரணி

4. மூவருலா

இங்கு விளங்கிய மாளிகைப் பகுதிகளும் மதில்களும்

இராஜேந்திர சோழன் மதில்

குலோத்துங்கச் சோழன் உட்படை வீட்டு மதில்

கங்கைகொண்ட சோழன் மாளிகை

சோழ கேரளன் மாளிகை

ஆதிபூமி (கீழ் நிலை)

கீழை சோபானம்

கீழைத் திருவாசல்

வேம்பு குடி வாசல்

ராஜராஜன் பெருவழி

ராஜேந்திரன் பெருவழி

விளாங்குடையான் பெருவழி

குலோத்துங்க சோழன் திருமதில் பெருவழி

கூழை யானை போன பெரு வழி

மதுராந்தக வடவாறு

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயில் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளோர்

1. இராஜேந்திர சோழன் (பூர்வ தேசமும் கங்கையும் கடாரமும் கொண்டருளின அய்யன்)
2. இராஜாதிராஜ சோழன் (கல்யாணபுரமும் கொல்லாபுரமும் கொண்டு ஆனை மேல் துஞ்சின அண்ணல்)
3. வீர ராஜேந்திர சோழன்
4. வானவன் மகாதேவி (இராஜேந்திரனின் தேவி)
5. அம்மங்கா தேவி (இராஜேந்திரனின் அன்பு மகள் குலோத்துங்கனின் தாய்)
6. முதல் குலோத்துங்க சோழன் (1120)
7. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (1200)
8. கன்னோசியைச் சார்ந்த காஹடவால அரசன் சோழர்களின் நண்பன் மதனபாலன்
9. பாண்டியன் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (1252)
10. விக்ரம பாண்டியன் (1257)
11. மாறவர்மன் குலசேகரன் (1272)
12. வைப்பூர் திருவேங்கடமுடையான் ஏகாம்பரநாத காங்கேயன் (1463)
13. விஜயநகரப் பேரரசன் கிருஷ்ணதேவராயன்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரம்

தஞ்சையில் பெருங்கோயில் கட்டி சீரும் சிறப்புமாக ஆண்ட முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் அருமை மைந்தன், முதலாம் இராஜேந்திர சோழன். வடக்கே கங்கைநதிவரை (தற்கால ஒரிஸ்ஸா, வங்காளம், கல்கத்தா உள்பட) தன் படையை அனுப்பி பெரும் வெற்றிகண்டு கங்கைகொண்ட சோழன் என்று பட்டம் கொண்டு அதன் நினைவாக அவன் நிறுவியது கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்னும் தலைநகர். அங்கு ஓங்கு புகழ் கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம் என்னும் பெருங்கோயில் ஒன்றையும் நிர்மாணித்துள்ளான். கங்கைகொண்ட சோழபுரம் இப்பொழுது திருச்சி மாவட்டம் உடையார்பாளையம் தாலுக்காவில் ஜயங்கொண்டானுக்கு அருகில் உள்ளது. கும்பகோணத்திலிருந்து அணைக்கரை வழியாக அரியலூர் செல்லும் பஸ்கள் இவ்வூர் வழி செல்கின்றன.

முதல் இராஜேந்திர சோழன் தோற்றுவித்த நாளிலிருந்து (1025 முதல்) சுமார் 250 ஆண்டுகள், தென்னாட்டிலேயே ஈடு இணையற்ற தலைநகராகத் திகழ்ந்தது கங்கைகொண்ட சோழபுரம். வடக்கே துங்கபத்திரை ஆற்றங்கரையிலிருந்து தெற்கே ஈழம் முழுவதும், மேற்கே மகோதயபுரம், (மேலைக் கடற்கரை – கொடுங்கோளுர்) முதல் கிழக்கே வங்கக்கடல் கடந்து கடாரம் ஸ்ரீவிஜயம் வரை (இன்றைய மலேசியா, சிங்கப்பூர் கீழைத்தீவுகள்) தனிஒருக்குடைக்கீழ் ஆண்ட ஒப்பரும் நகரம் கங்கைகொண்ட சோழபுரம். இந்திய நாட்டு வரலாற்றிலேயே கடல் கடந்து மாற்றான் நாட்டிலேயே அவனை வென்று திறை கொண்டுவந்து குவித்த வீரமிகு தானைத் தலைவர்கள் இவ்வூரிலிருந்து தான் சென்றனர்.

இராஜேந்திர சோழனின் ஆற்றலுக்கும், புகழுக்கும் ஏற்ப இத்தலைநகரும், கோயிலும் விளங்கின. ஆனால் சோழராட்சியின் இறுதியில் ஏற்பட்ட தளர்வின் காரணமாக இத்தலைநகர் மறைந்து போயிற்று. ஆயினும் இராஜேந்திரனின் திறமையின் சிகரமாக அவன் தோற்றுவித்த கோயில் இன்றும் எஞ்சியுள்ளது.

தமிழ்நாட்டின் தலைநகராக மதுரை, காஞ்சி, தஞ்சை போன்ற நகர்கள் திகழ்ந்தன. ஆனால் எந்த தலைநகரையும் ஆட்சியின் சிறப்பிலே, வெற்றி குவித்த வீரத்திலே இதற்கு ஈடாக குறிக்க முடியுமா எனில் இயலாது எனவே சொல்லலாம். ஆனால் இந்நகர் போல வேறு எந்த தலைநகரும் இருந்த இடமே தெரியாது மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்து போனதும் இல்லை. இன்றும் அது இருந்த இடத்துக்குச் சென்றால் இராஜேந்திர சோழன் வாழ்ந்த அத்தலைநகர் எங்கே? தன் ஆட்சி முழுவதும் திசை எங்கும் சென்றும் இறுதிவரை தன் முதிர்ந்த வயதிலும் யானை மீதமர்ந்து போர் முகத்து வெற்றி முழக்கமிட்டு உருவிய வாளுடன் பாய்ந்து வாகை சூடி உயிர் நீத்தானே இராஜாதிராஜன் 'யானை மேல் துஞ்சிய தேவன்' அவன் வாழ்ந்த இடம் எங்கே? சின்னஞ்சிறு வயதில் முடிசூடி சோழர் தம் பெருமையை உலகறியச் செய்தானே குலோத்துங்க சோழன்—ஜயங்கொண்டாரின் கலிங்கப் பரணி கொண்டவன் அவனிருந்த அரண்மனை எங்கே? விக்ரமசோழ இரண்டாம் குலோத்துங்கன் போன்ற பின் வாழ்ந்த சோழர்களும், ஜெயங்கொண்டார், சேக்கிழார், ஒட்டக்கூத்தர் போன்ற புகழ்மிகு புலவர்களும் வாழ்ந்த இடம் எங்கே? கருணாகரத் தொண்டைமான், நரலோகவீரன் போன்ற சேனாதிபதிகள் வாழ்ந்த இடம் எங்கே? எங்கே? என்று கேட்கத்தோன்றும்! ஒரு குடிசை கூட இல்லாத திறந்த வெளியாகத்தான் இந்நகர் இன்று காட்சியளிக்கிறது. நமது குரல் திறந்த வெளியிலே பரவி ஏக்கக் குரலாக எதிரொலிக்கும். அந்த அளவுக்கு இருந்த தடையமே தெரியாது மறைந்து போன ஒரே தலைநகரும் இதுவே.

ஆயினும் இந்த ஊரும், இதன் அருகில் உள்கோட்டை, வீரசோழபுரம் போன்ற ஊர்களின் பெயர்களும் இதன் சிறப்பை நினைவுகூர்பவையாக இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இவ்வாண்டு (1980) தமிழ்நாடு அரசு தொல் பொருளாய்வுத் துறை, இங்குள்ள மாளிகைமேட்டை அகழ்வு செய்து சோழ மாளிகையின் பகுதிகளை வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறது. இது இன்னும் விரிவாக்கப்பட இருக்கிறது. இதன் பயனாக இதன் வரலாறும், புகழும் சிறக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இராஜேந்திரன்

இராஜராஜ சோழனுக்கு திரிபுவன மாதேவி என்ற பெயர் பெற்ற சேரகுலப் பெண், வானவன் மாதேவியாரின் வயிற்றில் உதித்தவன் முதல் இராஜேந்திர சோழன். அவன் பிறந்த திருநக்ஷத்திரம் திருவாதிரை.

இவன் இளங்கோவாக இருந்தபோதே சுமார் 900,000 வீரர்களுக்கு தலைமை தாங்கி, வடக்கே பீஜாப்பூர் வரையிலும் வெற்றி நடைபோட்டு மேலை சாளுக்கியரை வென்ற புகழாளன். வேங்கியையும், கங்க மண்டலத்தையும் காத்து நின்றவன் இவனே என்றும் கூறுவர். இராஜராஜன் தன் ஆற்றல் மிகுந்த மைந்தனுக்கு கி.பி. 1012-இல் முடி சூட்டினான். தன் தந்தையுடன் இராஜேந்திரன் சுமார் நான்கு ஆண்டுகளாவது சேர்ந்து ஆண்டிருக்க வேண்டும்.

இராஜராசனின் ஆட்சி சிறப்பையும், இராஜேந்திரனின் வீரச் சிறப்பையும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலவாறாகவும் புகழ்ந்துள்ளனர். "இராஜேந்திரன் பட்டம் எய்தியபோது, அவரது தந்தை, இராஜராஜன் மிகப்பரந்த சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவி தன் மகனிடம் ஒப்பளித்தான். வியக்கத்தகும் வகையில் அரசாங்கம் செயல்பட்டது பல உயர்தர அதிகாரிகள் சீரும் சிறப்புமாக மிகவும் நுண்ணிதாக அரசியல் பணிகளை கண்காணித்தனர். வேளாண்மை, பெரும்சாலைகள், நீர்ப்பாசனம், வரி முதலிய பல துறைகளிலும் தேர்ந்தவர் பலர் பணியாற்றினர். அன்றிருந்த வணிகர்களின் குழுக்களும், ஊர்ச் சபைகள் கைவினைஞர் குழுக்களும், முழு உரிமைகளுடன் செயல்பட வாய்ப்பளிக்கப்பட்டிருந்தன நாட்டில் அமைதி எங்கும் நிலவியது. பலதிறப்பட்ட வீரர் படைகளும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்று, வலுவான படைகளாக திகழ்ந்தன. முதல் இராஜேந்திரன் இவையனைத்தையும் மேலும் விரிவாக்கினான். சோழ சாம்ராஜ்யத்தை, என்றும் கண்டிராத அளவுக்கு விரிவாக்கியதோடு ஆசிய நாட்டிலேயே மிகச்சிறந்த இந்து சாம்ராஜ்யமாகத் திகழச் செய்தான்" என்று வரலாற்று வல்லுநர்கள் கூறுவர்.

இராஜேந்திரனின் வெற்றிகள்

இராஜேந்திர சோழன் பரகேசரி என்று பட்டம் பூண்டான். அவன் அடைந்த வெற்றிகளைப் படிப்படியாக அவனது மெய்க்கீர்த்திகள் கூறுகின்றன. "திருமன்னிவளர இரு நில மடந்தையும், போர் செயப்பாவையும் சீர்தனிச் செல்வியும் தன் பெருந்தேவியராகி இன்புற" என்று அவனது மெய்க்கீர்த்திகள் தொடங்குகின்றன. அவன் இடைதுறைநாடு, வனவாசி, கொல்லிப்பாக்கை,

மண்ணைக் கடக்கம் முதலான வெற்றி கொண்டு தெற்கே ஈழ மண்டலம் முழுவதையும் வென்று ஈழத்து அரசனுடைய முடியும், அவன் தேவியர் முடியும் கைப்பற்றினான். இராசேந்திர சோழனுக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பராந்தக சோழன் பாண்டியரை வென்றான். தோற்று ஓடிய பாண்டியன் ஈழத்தில் தஞ்சம் புகுந்தான். தனது மகுடத்தை ஈழத்தில் பதுக்கி வைத்தான். அந்த முடியை இராஜேந்திரன் வென்று கைப்பற்றிக் கொணர்ந்தான். பாண்டியர்கள் பெருமையுடன் தரித்து கொண்டது, 'இந்திரன் ஆரம்' எனப்பட்டது. அதுவும் ஈழத்தில் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது அதையும் இராஜேந்திரன் கைப்பற்றினார்.

"பொருகடல் ஈழத்தரசர் தம்முடியும்
ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும்
முன்னவர் பக்கல் தென்னவன் வைத்த
சுந்தரமுடியும் இந்திரன் ஆரமும்
தெண்டிரை ஈழமண்டல முழுவதும்"

என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகிறது.

முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் பாண்டி நாட்டை வென்று அங்கு ஒருபெரும் மாளிகை எடுப்பித்து தன்னுடை மகனை பாண்டி நாட்டின் அரசன் ஆக்கினான். அவனுக்கு சோழ பாண்டியன் என்ற பட்டம் அளித்து ஆளவகை செய்தான். சேரநாட்டை வென்று அங்கு பரசுராமன் காலம் தொடங்கி வந்த கேரள முடியைக் கைப்பற்றினான். முயங்கி என்ற இடத்தில் மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் ஜெயசிங்கன் என்பவனை வென்று இரட்டைப்பாடி, ஏழரை இலக்கத்தை கைப்பற்றினான். இதனை "பயங்கொடு பழிமிக முயங்கியில் முதுகிட்டு ஒளித்த ஜெயசிங்கன் அளப்பரும் புகழொடு இரட்டிப்பாடி, ஏழரை இலக்கம் கண்டான்" என்று கல்வெட்டு கூறும். சுள்ளி சூழ்ந்த கொல்லிப் பாக்கையை கைப்பற்றினான் என்றும் கல்வெட்டு கூறுகின்றன. பின்னர் கலிங்கப் பகுதியிலேயே பல இடங்களிலே வென்று கங்கை நதி வரையில் வெற்றி கண்டதை அவனது கல்வெட்டுகள்

"விக்கிரம வீரர் சக்கரக் கோட்டமும்
முதிர்பட வல்லை மதுரை மண்டலமும்
காமிடை வளைஇய நாமனைக் கோணமும்
வெஞ்சின வீரர் பஞ்சப் பள்ளியும்

பாசடைப் பழன மாகுணி தேசமும்
அயர்வில் வன்கீர்த்தி ஆதிநகர் அகவையிற்
சந்திரன் தொல்குலத்து இந்திரரதனை
விளையமர்க் களத்துக் கிளையொடும் பிடித்துப்
பலதனத் தொடுநிறை குலதனக் குவையும்
கிட்டருஞ் செறிமிளை ஒட்ட விஷயமும்
பூசுரர் சேருநற் கோசல நாடும்"

என்று கூறுகின்றன,

கங்கை வெற்றி

கங்கை நதி வெற்றி ஒரு மாபெரும் வெற்றியாக, வேறு எந்த தமிழ் மன்னனும் வென்றிராத அளவுக்கு அடைந்த பெரும் வெற்றியாகத் திகழ்ந்தது. அவனது தானைத் தலைவர்கள் கங்கையாற்றிலிருந்து புனித நீரை வெற்றிச் சின்னமாக எடுத்து வந்தனர். வெற்றி வாகையோடு திரும்பிய அந்த வீரர்களை இராஜேந்திர சோழன் தானே கோதாவரி வரையில் சென்று வரவேற்றான். அங்கிருந்து கொண்டு வந்த நீரை கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கொண்டு வந்து சோழ கங்கம் என்ற பெரும் ஏரி ஒன்றைத் தோண்டி அதில் ஊற்றி அதனை ஒரு ஜல மயமான வெற்றிச் சின்னமாக ஆக்கினான் என்று வரலாறு கூறும். அவ்வாறு வரும் வழியில் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு அருகில் உள்ள திரைலோகி என்ற ஊரில் உள்ள சிவன் கோயிலில் தங்கத்தால் ஆன தாமரை மலரை சிவபெருமானுக்கு வைத்து வணங்கினான் என்று அறிகிறோம். இந்த கங்கை வெற்றியின் காரணமாக "கங்கை கொண்ட சோழபுரம்" தலைநகராகத் தோன்றியது.

கடல் கடந்த வெற்றி

பின்னர் இராஜேந்திர சோழன் ஆழ்கடல் நடுவில் பல கலங்களைச் செலுத்தி ஸ்ரீவிஜயத்து அரசன் சங்கிராம விஜயோத்துங்கவர்மன் என்பவனை வெற்றி கண்டான். அங்கிருந்து பல நாடுகளையும், நகரங்களையும் கைப்பற்றி அங்கு இருந்த வித்தியாதரதோரணம், தங்கத்தால் ஆன கதவுகளும், அழகிய மணிகள் கோர்த்து செய்யப்பட்ட கதவுகளும் இன்னும் ஏராளமான நிதிக்

குவியல்களும் அவனது கப்பற்படையால் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு கொண்டுவந்து சேர்க்கச் செய்தான். கடல் கடந்து கடாரத்து அரசனை வென்ற இராஜேந்திரன் திறன், அவனது கப்பற்படையின் வீரம் இந்திய நாட்டில் வேறு எவரும் காணாத ஒரு பெரும் வெற்றியாகும். ஆதலால் அவனை 'கடாரம் கொண்ட சோழன்' என்று கல்வெட்டுகள் புகழ்கின்றன மேலும் 'நிக்கோபார்' என்கின்ற 'நக்க வாரத்தை' வென்று அங்கு புலிக்கொடியை பொறிக்கச் செய்திருக்கிறான். இச்செய்தி பின்வருமாறு

"நித்தில நெடும்கடல் உத்திரலாடமும்
வெறிமலர்த் தீர்த்தத்து எறிபுனல் கங்கையும்
அலைகடல் நடுவுள் பலகலம் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்கவர்மன்
ஆகிய கடாரத்து அரசனை வாகையாம்
பொருகடல் கும்பக் கரியொடும் அகப்படுத்து
உரிமையில் பிறக்கிய பருநிதிப் பிறக்கமும்
ஆர்த்து அவன் அகநகர்ப் போர்த் தொழில் வாசலில்
விச்சாதிரத் தோரணமும் மொய்த்து ஒளிர்
புனைமணிப் புதவமும் கனமணிக் கதவமும்
நிறைசீர் விசயமும் துறைநீர்ப் பண்ணையும்
வண்மலை ஊர் எயில் தொன்மலை ஊரும்
ஆழ்கடல் அகழ்சூழ் மாஇரு திங்கமும்
கலங்கா வல்வினை இலங்கா சோகமும்
காப்புறு நிறைபுனல் மாப்பப்பாளமும்
காவலம் புரிசை மேவிலிம்பங்கமும்
விளைப்பந் தூருடை வளைப்பந் தூரும்
கலைத்தக்கோர் புகழ் தலைத் தக்கோலமும்
தீது அமர் பல்வினை மாதமாலிங்கமும்
கலாமுதிர் கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
தேனக்கவார்பொழில் மாநக்கவாரமும்

தொடுகடல் காவல் கடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பெருந் தண்டால் கொண்ட கோப் பரகேசரிவன்மரான
உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழதேவர்"

அப்பெருமன்னனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது கங்கைகொண்ட சோழபுரம்.

இராசேந்திர சோழனுக்கு கங்கைகொண்ட சோழன், மும்முடிச் சோழன், மதுராந்தகன், உத்தம சோழன், பண்டித சோழன், வீரசோழன், பூர்வதேசமும், கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட அய்யன் பரகேசரி என்ற பட்டப் பெயர்கள் உண்டு. "வடதிசை கங்கையும், தென்திசை ஈழமும், குடதிசை மகோதையும் குணதிசை கடாரமும்" அவனது எல்லைகளாக திகழ்ந்தன. அவனுக்கு வானவன் மாதேவி, பஞ்சவன் மாதேவி, முக்கோக்கிழான், வீரமாதேவி என்ற பல தேவியர் இருந்தனர். பெரும் புகழ் மன்னன் வடக்கே காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகில் பிரம்மதேசம் என்ற இடத்தில் இறந்தான். அவனது உடல் ஈமத் தீயில் இடப்பட்டது. அப்போது அவனது தேவி வீரமாதேவி என்பவள் தீப்பாய்ந்து உயிர் நீத்தாள். வீரமாதேவியின் அண்ணன், அவர்கள் உயிர் நீத்த இடத்தில் தண்ணீர் பந்தல் ஒன்றை வைத்து அவ்வழி செல்வோர்க்கு நீர் அளிப்பதற்காக வகை செய்தான்.

இராஜாதி இராஜன்:

இராஜேந்திர சோழனுக்கு விஜய இராஜேந்திரன், இராஜேந்திரன், வீர இராஜேந்திரன் என்ற மூன்று மக்கள் இருந்தனர். விஜய இராஜேந்திரன் என்பவனே முதலாம் இராஜாதி இராஜன் என்பவன் ஆகும். அவனை இராஜேந்திர சோழன் கி.பி. 1018–இல் இளங்கோவாக முடி சூட்டினான். கி.பி 1044–இல் இராஜேந்திரன் இறக்கும் வரையில் முதலாம் இராஜாதி இராஜன் தன் தந்தையோடு ஆட்சி செய்தான். பல போர்களிலே வெற்றி பெற்று வீர வாகை சூடிய வீரப் பெரும் மன்னன் முதல் இராஜாதி இராஜ சோழன் ஆவான்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் முதன்முதலில் முடிசூடப்பட்ட சோழ மன்னன் முதலாம் இராஜாதி இராஜன் ஆகத் தோன்றுகிறது. முதலாம் இராஜாதி இராஜன் தான் அரியணை ஏறிய நாள்தொட்டு இறுதிநாள் வரையில் பல்வேறு இடங்களிலும் போரிட்டு, பெரும் வெற்றி குவித்து இறுதியில் யானை மீது அமர்ந்து, சாளுக்கிய மன்னனோடு போரிட்டுக்

கொண்டிருந்தபோது, இறந்து போனான். ஆதலின் அவன் "கல்யாண புறமும், கொல்லா புறமும், கொண்டு யானை மேல் துஞ்சிய அண்ணல்" என்ற பட்டம் பெற்றான். இந்தப் போரில் நடந்தறியாத நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது. இராஜாதி இராஜன் சாளுக்கிய மன்னனோடு போரிட்டுக் கொண்டிருந்த போது சாளுக்கியப் படைகள் இராஜாதி இராஜன் மீது குவிந்து அவனை வீழ்த்தின. தங்களது மன்னன் வீழ்ந்ததைக் கண்டு கலங்கிய சோழர் படை அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து புறமுதுகிட்டு ஓடத் தொடங்கின. வீரத்தோடு போர் புரிந்த பெரும் படை கலங்கி பின்னிட்டு ஓடுவதை அதன் பின்னே நின்று கொண்டிருந்த இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழன், முதலாம் இராஜாதி இராஜனின் தம்பி "இதோ நான் இருக்கிறேன். முன்னேறுங்கள்!" என்று குரல் கொடுத்து பின்னிட்டு வரும் படையின் நடுவே பாய்ந்து அதன் முன் சென்று சாளுக்கிய வீரர்கள் ஓட போர் புரிந்தான். தோற்றுச் சின்னாபின்னமாக சிதறி ஓட இருந்த படை இரண்டாம் இராஜேந்திரனின் பின் அணி வகுத்து மீண்டும் போரில் பாய்ந்தன. ஒரு வினாடியில் தோற்க இருந்த படை முன்னேறி இராஜேந்திரனின் வீர முழுக்கத்தோடு ஆக்கம் கொண்டு சாளுக்கிய வீரர்களை வீழ்த்தின. அக்கணமே வெற்றி சோழரை அடைந்தது. யாரும் கண்டிராத வெற்றி. ஆதலின் இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழன் அந்த வெற்றி பெற்றகளத்திலேயே முடிசூட்டிக்கொண்டான். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் சீரும் சிறப்புமாக முடிசூடிக்கொள்ள வேண்டியவன் அதைக் காட்டிலும் அரிதான முடிசூட்டு விழாவை தான் வெற்றி கண்ட போர்க்களத்திலே நடத்திய பெருமகன் ஆவான்.

அவனுக்கு அடுத்து அவனுடைய மகன் ராஜ மகேந்திரன் என்பவன் மிகக் குறுகிய காலம் ஆண்டிருக்கிறான். இரண்டாம் இராஜேந்திரனுக்குப் பின் தோன்றிய வீரஇராஜேந்திரன் சோழப் பேரரசன் ஆக கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் முடிசூடிக் கொண்டான். சுமார் ஏழு ஆண்டுகள் ஆண்ட வீரராஜேந்திர சோழனின் கல்வெட்டு கங்கைகொண்ட சோழிச்சுரம் கோயிலில் காணப்படுகிறது. முதலில் வீரஇராஜேந்திரன் சாளுக்கிய மன்னனோடு போர் தொடுத்தான். வெற்றியும் கண்டான். ஆயினும் இறுதியில் தன்னுடைய பெண்ணை சாளுக்கிய அரசனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். அவனுடைய ஆட்சியின் இறுதி காலத்தில் தன் மகன் அதிராஜேந்திரனுக்கு முடிசூட்டி வைத்தான்.

குலோத்துங்க சோழன்

முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுக்கு அம்மங்காதேவி என்ற ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளை முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் கீழைச் சாளுக்கிய அரசன் ராஜராஜ நரேந்திரனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தான். அம்மங்காதேவி தன் தந்தை நிறுவிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறாள். அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கு இராஜேந்திரன் என்ற தன் தந்தையின் பெயரையே சூட்டி மகிழ்ந்தாள். அம்மங்காதேவியின் குழந்தையை இராஜேந்திர சோழனின் தேவி மடியிலே வைத்து கொஞ்சும் போது 'இருகுலமும் சிறக்க வந்த செல்வனே' என்று போற்றியதாக கலிங்கத்துப் பரணி கூறும். அந்தக் குழந்தையை பின்னர் குலோத்துங்கன் என்று முடிசூட்டப்பட்ட பெரும் பேரரசன் ஆகும். குலோத்துங்கன் பிறந்து வளர்ந்து நூல் பல கற்று, போர் முறை கற்றுச் சிறந்த இடம் கங்கைகொண்ட சோழபுரம். ஆதலின் அவன் கீழைச் சாளுக்கிய அரசனுக்குப் பிறந்தவன் ஆயினும் தன் தாயாகிய அம்மங்காதேவியின் இடத்திலேயே வளர்ந்தவன் ஆதலின் சோழனாகவே வளர்ந்தான் சிறு வயதிலேயே சிறப்பும், ஆற்றலும் திறனும் கொண்டவனாக இருந்ததால் வீர ராஜேந்திரனால் முடி சூட்டப் பெற்றான். ஆகவே வடக்கே போர் முனையில் ஈடுபட்டு இருந்தான். அச்சமயத்தில் தான் வீர ராஜேந்திரன் இறந்து போக அதிராஜேந்திரன் அரியணையில் ஏறினான். ஆனால் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இருந்த சேனாதிபதிகள் சாளுக்கிய மன்னனோடு ஏற்பட்ட தொடர்பை வெறுத்து கலகம் புரிந்தனர். ஆதலின் சாளுக்கிய மன்னன் விக்கிரமாதித்தன் என்பவன் பெரும் படை கொண்டு தன் மைத்துனனை காப்பதற்காக கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு வந்தான். வரும் வழியில் சோழர்களின் தானைத் தலைவர்கள் பலரை வெற்றி கண்டான். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு வந்து அதிராசேந்திரனை அங்கு முடிசூட்டுவித்து இரண்டு மாதம் அங்கு தங்கி இருந்து பின்னர் தன் நாடு திரும்பினான். அவன் திரும்பி தன் தலைநகர் சேரும் முன்னர் மீண்டும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கலவரம் மூண்டது அக்கலவரத்தில் அதிராஜேந்திரன் கொல்லப்பட்டான். சோழ அரசு உரிய தலைவன் இன்றி தவித்தது அப்பொழுது குலோத்துங்கன் பேரரசனாக முடி சூட்டப்பட்டான். அந்த முடிசூட்டு விழாவை கலிங்கத்துப் பரணி மிகச் சிறப்பாகப் பாடுகிறது. குலோத்துங்க சோழனின் 55 ஆண்டு ஆட்சியால் சிறந்தது கங்கைகொண்ட சோழபுரம். அவன் காலத்தில் கன்னோஜியை

தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட காஹடவாலர் அரசர்கள் குலோத்துங்கனுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு இருந்தார்கள். அவ்வரசர்களில் ஒருவன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இருந்திருக்கிறான். அவனுடைய கல்வெட்டு ஒன்று கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயிலில் உள்ளது. குலோத்துங்கனுக்குப் பின் வந்த விக்கிரம சோழன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராஜராஜன், இரண்டாம் இராஜாதிராஜன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆகிய சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் புகழுடன் திகழ்ந்தது.

சோழப் பெருமன்னர்களில் இறுதியாக ஆண்ட சோழப் பெருமன்னன் மூன்றாம் குலோத்துங்கன். அவன் மதுரையும், ஈழமும், கருவூரும், பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டவன் என்று புகழப்படுகிறான். அவனது ஆட்சியின் இறுதியில் பாண்டிய மன்னன் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோழநாட்டை வென்றான். ஆயிரத்தளி என்ற இடத்தில் வீராபிஷேகம் புரிந்து கொண்டான் ஆனால் சுந்தர பாண்டியன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை கைப்பற்றினானா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை எனினும் இதுவே சோழப் பேரரசு தளர்ச்சி அடையக் காரணமாக இருந்தது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு மூன்றாம் இராஜராஜன் அரியணை எறினான். ஆனால் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்ற பல்லவ குறுநில மன்னனால் தோற்கடிக்கப்பட்டான். கைது செய்யப்பட்டான். அவனை போசள மன்னன், கோப்பெருசிங்கன் வாயிலிருந்து மீட்டு மீண்டும் சோழ அரியணையில் அமர்த்தினான். மூன்றாம் இராஜராஜன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து அரியணையில் மீண்டும் அமர்ந்தான். அவனுக்குப் பின்னர் மூன்றாம் இராஜேந்திர சோழன் என்பவன் பட்டத்துக்கு வந்தான். அவனோடு சோழப் பேரரசு பொலிவிழந்து போயிற்று. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் ஜடாவர்ம சுந்தர பாண்டியனுடைய மூன்றாவது ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டு ஒன்று இருக்கிறது. ஜடாவர்ம சுந்தர பாண்டியன் 1251–இல் பட்டம் எய்தியவன் பாண்டிய பேரரசர்களிடையே சிறந்தவனாக திகழ்ந்தவன். அவனது ஆட்சியில் சோழ நாட்டை சிறக்க செய்திருக்கிறான். தொண்டுகள் பெயரால் சுந்தர பாண்டியன் செய்த சந்தி என்ற கங்கைகொண்ட சோழபுர கோயிலிலே ஒரு வழிபாட்டை சிறக்க செய்திருக்கிறான். அவனோடு விக்கிரம பாண்டியன் என்பவனும் சேர்ந்து ஆண்டிருக்கிறான். அவனும்

தொண்டுகள் பெயரால் கங்கைகொண்ட சோழபுரக் கோயிலிலே ராஜாக்கள் நாயகன் சந்தி என்று ஒரு சந்திபூஜை வழிபாட்டிற்காக, குலோத்துங்க சோழநல்லூர், இராஜேந்திர சோழநல்லூர் ஆகிய இரு ஊர்களைக் கொடுத்திருக்கிறான். சுந்தர பாண்டியனுக்கு பின்னர் 1261–இல் மாறவர்மன் குலசேகரன் பட்டத்துக்கு வந்தான். அவன் ஆட்சியின் கீழ் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் இருந்தது அவனது ஆட்சியின் இறுதியில்தான் மாலிக்காபூர் படையெடுத்து வந்தான். இந்த கால கட்டத்தில் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் வலிமை குறைந்தது.

விஜயநகர அரசின் கீழ்

விஜயநகர பேரரசன் குமாரகம்பணன் என்பவன் 1365–இல் படையெடுத்து இராமேஸ்வரம் வரையில் சென்றான். ஆயினும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் அவனது கல்வெட்டுகள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. கி.பி 1363–ஐ சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டு இங்கு உள்ளது. அதில் திருவேங்கடமுடையான், ஏகாம்பரநாத காங்கேயன் என்பவன் குறிக்கப்படுகிறான். அவன் விஜயநகர அரசில் மல்லிகார்ஜுனனின் கீழ் இருந்திருக்க வேண்டும். அவனுக்குப் பிறகு 1483–இல் ஆண்ட மல்லிகார்ஜுன ராயரின் மகன் பிரவுட விருபாட்சன் என்பவனின் கல்வெட்டு உள்ளது. அதன்பின்னர் விஜயநகர சாம்ராஜ்ய சக்ரவர்த்தி கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்தில் கங்கைகொண்ட சோழபுரக் கோயில் புகழுடன் திகழ்ந்திருக்கிறது. சோழமண்டலத்து பல பெருமாள் கோயில்களுக்கும் சிவாலயங்களுக்கும் கிருஷ்ணதேவராயர் ஜோதி, சூலவரி போன்ற இறை வரிகளைத் தானமாகக் கொடுத்தார். அக்கோயில்களின் பெயர்கள் 'தீர்ந்தநகரி' என்ற இடத்துக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு கிருஷ்ணதேவராயர் இறைவரி கொடுத்த கோயில்களில் கங்கைகொண்ட சோழபுரமும் ஒன்று.

உடையார் பாளையத்தின் கீழ்

16–ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த கங்கைகொண்ட சோழபுரமும், உடையார் பாளையமும் அரசு காவலர் அல்லது பாளையக்காரர் கீழ் வந்தது. இவர்கள் விஜயநகர பேரரசின் கீழ் ஆண்டவர்கள். வண்டிகள், குதிரைகள், யானைகள், படைவீரர்கள் ஆகியவற்றை அரசர் வேண்டும்போது இவர்கள் கொடுத்து உதவ வேண்டும், அதற்கேற்ப அவர்களின் கீழ் பல பகுதிகள் திகழ்ந்தன. ஆதலின் கங்கை கொண்ட சோழபுரம், உடையார்பாளைய அரசு காவலின் கீழ் வந்தது.

வெளிநாட்டார் ஆட்சியில்

விஜயநகரப் பேரரசு வீழ்ந்தபின் கி.பி. 1756-இல் பிரஞ்சுக்காரர்கள் உடையார் பாளையத்தின் மீது படையெடுத்தார்கள். நாற்பதினாயிரம் ரூபாய் திறை செலுத்த பாளையக்காரர் வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். கி.பி.1765-இல் ஆங்கிலேயர்களுடைய உதவியோடு நவாப் இவ்வூரைக் கைப்பற்றினார். இந்தப் போரில் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. கோயிலின் புறத்தே உள்ள கோட்டை மதில்கள் இந்த காலத்தில் எடுக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம். கி.பி. 1801-இல் கிழக்கிந்திய கம்பெனியாருக்கு திருச்சிராப்பள்ளிச் சீமை கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது உடையார்பளையம் ஜமீனுக்கு 1000/- ரூபாய் மானியம் அளித்தார்கள். 1817-இல் ஆங்கிலேய அரசு உடையார்பாளையத்தை பாளையக் காரரிடத்திலே ஒப்படைத்தனர். ஆனால் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலேயே வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இடித்தனர்

1836-இல் கொள்ளிடம் நதியின் கிழக்கே கோயிலிலிருந்து சுமார் 7 கல் தொலைவில் ஒரு அணை கட்டப்பட்டபோது கோயில் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது. கோயிலில் இருந்த மண்டபத் திருச்சுற்று கற்கள் எல்லாம் பொதுப்பணித்துறையால் அணைக்கரை கட்ட எடுத்துச்செல்லப்பட்டது. இதைப் பற்றிய குறிப்பு ஒன்று 1855-ஆம் ஆண்டின் 'இந்தியன் ஆண்டிக்வரி' என்ற நூலில் காணப்படுகிறது. அதன் பிறகு கங்கைகொண்ட சோழபுரக் கோயில் பொலிவு மங்கி காணப்பட்டது.

மறைந்த மாளிகை

சோழப்பேரரசின் இறுதிக் காலத்திலேயே தலைநகராகத் திகழ்ந்த கங்கை கொண்ட சோழபுர மாளிகைகள், அரண்மனைப் பகுதிகள், கோட்டை கொத்தளங்கள் தரை மட்டமாக இடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். படிப்படியாக அங்கு கிடந்த செங்கற் குவியல்களை அந்த இடத்தின் அருகே வாழ்ந்த மக்கள் எடுத்துச் சென்று தங்கள் வீடுகளுக்குப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரையில் இந்த பகுதியில் பூமியைத் தோண்டி செங்கற்களை வண்டி வண்டியாக பெயர்த்து எடுத்துச் சென்று சுற்று

வட்டாரங்களில் வீடுகள் எழுப்பி இருக்கிறார்கள். ஒரு வண்டி செங்கற்களுக்கு விலை 4 அணா தானாம். ஏற்றமிகு எழில் அரண்மனையாக இருந்த இடம் முள்ளும், புதரும் மண்டி, எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே சமவெளியாகத் திகழ்ந்தது. ஆங்காங்கே அதிக ஆழம் உழ இயலாமல் இருந்ததால் புஞ்சை நிலம் ஆக இது திகழ்ந்தது.

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் அகழ்வாராய்ச்சி

அண்மையில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை இந்த இடத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி மேற்கொண்டு உள்ளது. மாளிகைமேடு என்ற இடத்தை பாதுகாத்து வருகிறது. இங்கு நடக்கும் அகழ்வாராய்ச்சில் மிகப் பரந்த சுவர்ப்பகுதிகள் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சுமார் 7 அடிக்கும் மேலாக அஸ்திவாரம் போடப்பட்டு சுவர்கள் காணப்படுகின்றன. மிகப் பெரிய 5 அடி அகலம் உள்ள இரண்டிரண்டு சுவர்கள் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டு அதன் மேல் தூண்களையும், சுவர்களையும் எழுப்பி அரண்மனையைத் தோற்றுவித்திருக்கிறார்கள் அவற்றின் பகுதிகள் இப்போது கிடைக்கின்றன. அத்துடன் வண்ணம் பூசப்பட்ட சுண்ணக் காரைகளும் கிடைக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து மாளிகையின் பல பகுதிகள் அழகிய சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டு திகழ்ந்தன என்பது தெளிவு. சிதைந்து போன பானை ஓடுகளும், சீன தேசத்துப் பானைகளும், சில பகுதிகளில் வெளிப்பட்டு வருகின்றன. மரத்தூண்களும் கதவுகளும் இணைப்பதற்குப் பயன் படுத்தப்படும் இரும்பு ஆணிகளும், பிற பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன. பெரிய வாள் ஒன்றின் பிடி ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. அகழ்வாராய்ச்சி மேலும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது.

மண்ணில் மறைந்த இந்த மாளிளையை கங்கை கொண்ட சோழன் தோற்றுவித்தபோது எவ்வளவு சிறந்ததாகத் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும்! இராஜராஜன் காலத்தில் தஞ்சை தலைநகராகத் திகழ்ந்தபோது ஏன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை இராஜேந்திர சோழன் தலைநகராக மாற்றினான் என்பதற்கு எவ்வித காரணமும் கூற இயலவில்லை. ஒரு கால் கங்கைக்கரைவரை வெற்றி கண்ட இராஜேந்திர சோழனுக்கு ஊக்கமும், ஆர்வமும் அவன் இந்த இடத்திற்கு வந்தபோது தோன்றி இருக்கலாம். அதன் பயனாக அங்கு தலைநகர் தோன்றியிருக்கக்கூடும். வீரம் விளைந்த பூமி

என்பதால் உறையூரும். பாஞ்சாலங்குறிச்சியும் தலைநகர்களாக அமைக்கப்பட்டன என்று பாண்டிய மரபுகள் கூறும். அதுபோல இராஜேந்திரசோழனின் கங்கை கொண்ட சோழ வெற்றிக்கு முழு உரு கொடுத்த இடமாக இது இருந்திருக்கலாம்.

பராந்தகன் காலத்திலேயே

அன்மையில் இங்கு பராந்தக சோழனுடைய கல்வெட்டு ஒன்றை தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை கண்டுபிடித்துள்ளது. அதிலிருந்து 10–ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இங்கோர் வணிகத்தலம் இருந்தது எனவும், அதற்கும் தஞ்சாவூருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது எனவும் அறிய முடிகிறது.

கங்கை கொண்ட சோழன் மாளிகை

இங்கு கங்கைகொண்ட சோழபுரம் தோன்றிய போது பெரும் ராஜதானியாக நிர்மாணிக்கப்பட்டு அரண்மனைப் பகுதிகளும் இருந்தன என அறிகிறோம். இரண்டு கோட்டை மதில்களாவது இங்கு இருந்திருக்க வேண்டுமென அறிய முடிகிறது. ஒன்றின் பெயர் "இராஜேந்திரசோழன் மதில்" என்றும் மற்றொன்று "உள்படை வீட்டு மதில்" என்றும் கல்வெட்டு மூலம் அறிகிறோம். வீரராஜேந்திர சோழனுடைய கல்வெட்டில் இங்கிருந்த அரண்மனையின் பெயர் "சோழ கேரளன் திருமாளிகை" ஒன்று இருந்தது என அறிகிறோம். இது இராஜேந்திரனுடைய பட்டங்களில் ஒன்றாக இருக்கலாம். அங்குள்ள கல்வெட்டு அரண்மனையின் ஆதிபூமி, கீழை சோபானம், மாவலி வானாதராஜன் பள்ளிக்கட்டில் போன்ற பகுதிகளை குறிக்கிறது. முதல் குலோத்துங்க சோழனுடைய கல்வெட்டு ஒன்று இங்கிருந்த மாளிகையை கங்கை கொண்ட சோழன் மாளிகை என்று குறிக்கிறது. இங்கு வருவதற்கு இராஜராஜன் பெருவழி என்றும் இராஜேந்திரன் பெருவழி என்றும் இருவழிகள் இருந்தன. அதோடு விளாங்குடையான் பெருவழி, கூழை யானை போன பெருவழி என்ற பாதைகளும் அங்கிருந்தன வேம்புகுடி வாசல் என்ற ஒரு வாயில் இருந்திருக்கிறது. குலோதுங்க சோழன் காலத்தில் மதில் ஒன்றும், கோட்டைச்சுவர் ஒன்றும் கட்டப்பட்டுள்ளது. அதற்கு 'குலோத்துங்க சோழன் திருமதில்' என்ற பெயர் இருந்தது. அதற்கு வரும் வழியை "குலோத்துங்க சோழன் திருமதில் பெரு வழி" என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது.

இதற்கு கிழக்கில் சற்றுத் தொலைவில் ஓடுகின்ற ஆற்றுக்கு, 'மதுராந்தக வடவாறு' என்று பெயர் இருந்தது என அறிகிறோம். இந்த இடத்தைச் சுற்றியுள்ள சில பகுதிகள் வீரசோழபுரம், கொல்லாபுரம், மெய் காவல்புத்தூர், வீரபோகம் ஆகியவை இதன் தொன்மையை இன்றும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

வாணிகம்

கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் இராஜேந்திரன் காலத்திலேயே "மும் முடி சோழப் பெருந்தெரு" என்றும், "முடி கொண்ட சோழன் மடிகை" என்றும் வாணிகத்தலங்கள் இருந்தன எனக் கல்வெட்டு கூறுகிறது. மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் கல்வெட்டு ஒன்று "தரணி சிந்தாமணி பெருந்தெரு" என்னும் வாணிகத் தலத்தை கூறுகிறது. ஆதலின் இங்கு வாணிகம் செழித்திருந்தது என்பதும் தெளிவு.

கங்கை கொண்ட சோழீச்சுரம்

இந்த ஊருக்கு அருகில் உள்ள பல குளங்களும் பண்டைய கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகின்றன.

கோயில் : கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம்.

தஞ்சை ராஜராஜீஸ்வரர் கோயிலுக்கு அடுத்து, கங்கை கொண்ட சோழீச்சுவரர் விமானமே தமிழ் நாட்டில் உள்ள விமானங்களில் உயர்ந்து நிற்பதாகும். இக்கோயிலை நெடுஞ்சாலையிலிருந்து வடக்கேயுள்ள வாயில் வழியாக அடையலாம் ஆனால் பண்டு கிழக்கில் ஒரு உயர்ந்த கோபுரமிருந்தது. அது இடிந்து சரிந்து காட்சி அளிக்கிறது. இதுவே முன்னர் கோயிலுக்கு முன்வரும் முக்கிய வழியாகத் திகழ்ந்தது. இப்போது உருவே தெரியாது அழிந்து நிற்கிறது. உள்ளே திருச்சுற்று கிழக்கு மேற்காக நீண்ட சதுர வடிவில் அமைந்துள்ளது. இவ்வமைப்பு தஞ்சைக் கோயிலிலிருந்து மாறுபட்ட அமைப்பாகும். இத்திருச்சுற்று இரண்டு தளங்களை உடையதாக கோயிலைச் சுற்றி மாளிகையாகத் திகழ்ந்தது. இப்போது அதன் ஒரு பகுதியே எஞ்சி உள்ளது. பிராகாரத்தின் நடுவில் ஓங்கி விமானமாக நிற்பது கங்கைகொண்ட சோழீச்சுவரர் கோயிலாகும். அதற்கு முன்னே நீண்டதொரு மண்டபம் காணப்படுகிறது. கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரத்தின் வடபுறத்தும், தென்புறத்திலும் சிறு கோயில்கள் உள்ளன. வடபால் உள்ளதை

வடகைலாயம்; தென்பால் உள்ளதை தென்கைலாயம் என்று கூறுவர். இரண்டு கோயில்களும் சோழர் காலத்துக் கோயில்களே.

ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் கங்கைகொண்ட சோழீச்சுவரர் விமானம் கீழே சதுரமாகவும், அதற்கு மேலே எண்பட்டை உருவிலும், மேல் உச்சியில் வட்ட அமைப்பிலும், அமைக்கப்பட்டு இருக்கிற விமானமாகும். சிவபெருமானின் உருவான சிவலிங்க அமைப்பில் கீழே சதுரமாகவும், இடையில் எண்பட்டை வடிவிலும், மேலே வட்ட வடிவிலும் உள்ளது போல அதன் புறத்தோற்றமாக இந்த விமானம் அமைந்துள்ளது சிறப்பாகும். இந்த சுவரின் கீழ் பகுதியில் பல கோஷ்டங்கள் உள்ளன. அவற்றில் சிவபிரானுடைய பல உருவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

தஞ்சைக் கோயிலைத் தோற்றுவித்துச் சிற்பங்களையும் படைத்து அதன் வாயிலாக அனுபவம் முதிர்ந்த சிற்பிகள் செய்து வைத்துள்ளதால் மிகப் பொலிவுடையதாக காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள ஒவ்வொரு சிற்பமும் சிறந்த படைப்பு எனில் அது மிகை ஆகாது. ஒவ்வொரு சிற்பத்தின் அங்க அமைப்பும், முகப்பொலிவும், கண்டு கண்டு இன்புறத்தக்கன தென்புறத்தி லிருந்து வலப்புறமாக வந்தோமானால் வரிசையாகக் கீழ்க்கண்ட சிற்பங்கள் உள்ளன.

தெற்கே நடமாடுகின்ற நர்த்தனமாடும் கணபதியின் உருவம் உள்ளது. அதற்கடுத்து உமையொருபாகனின் உருவம் அர்த்தனாரியின் சிலை, அடுத்து காணப்படுவது தக்ஷிணாமூர்த்தியின் சிலை. ஆனால் இப்போது உள்ள தக்ஷிணாமூர்த்தியின் சிற்பம் காலத்தால் பிற்பட்டது. அதன் அருகில் உள்ள முனிவர்களின் சிலையோ கோயிலின் சம காலத்தவை அதனை அடுத்து உள்ளது அரி–அரன் சிற்பம். இது கண்டுகளிக்க தக்கதொன்றாம். அடுத்து தென்சுவரின் மேலைக் கோடியில் உள்ளது ஆடவல்லானின் அற்புத சிற்பம். முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ, கையிலே அணல் ஏந்தி ஆனந்ததாண்டவமாடும் அண்ணலின் உருவம் தெய்வத்தின் தன்மையை நம் கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் தன்மை வாய்ந்ததாகும். ஆனந்தக்கூத்தனின் அருகில் உமை அன்னை, நந்தியின் அருகில் நின்று கொண்டு, தாண்டவத்தைக் கண்டு லயித்து நிற்கிறாள். அண்ணலின் அருகில் காளியின் ஆடலையும் காண்கிறோம். மறுபால் குடமுழா வாசிக்கும் நந்திகேச்வரனையும்

காணலாம். ஆடுகின்ற பெருமானின் காலடியில் கணங்கள் ஆடுகின்றன. இங்கு ஒரு அற்புத உருவைக் காணலாம். எலும்பும் தோலுமாய், ஆனால் பக்தியே உருவாக, காரைக்கால் அம்மை, தாளம் போடுகின்ற காட்சி. இது மிகவும் அரியகாட்சி. தஞ்சாவூர்க் கோயிலிலும், இதே இடத்தில் நடராஜப் பெருமானின் உருவம் இருக்கிறது. ஆனால் அதன் கீழ் காரைக்கால் அம்மையாரின் உருவம் இல்லை. இங்கு கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் ஆடுகின்ற அண்ணலின் தூக்கிய திருவடியின் கீழ் அம்மை அமர்ந்து உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

காரைக்கால் அம்மையாரின் வரலாறு உள்ளம் உருக்கும் வரலாறு. தன் ஊண், உடலை நீத்து பேயாகி அண்ணலைக் காண அவர் சென்றபோது 'அம்மையே' என்று சிவபெருமானே அழைக்கும் பேறு பெற்றாள். அந்தப் புனிதவதியின் வரலாற்றை சேக்கிழார் அழகாக எழுதியுள்ளார். அதில் கயிலையங்கிரியில் அண்ணலைக் கண்டபோது காரைக்கால் அம்மையார்,

இறவாத இன்ப அன்புவேண்டி பின்னும் வேண்டுகின்றார்
"பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்பு உண்டேல் உன்னடியை
மறவாமை வேண்டும் மகிழ்ந்துபாடி இன்னும் வேண்டும் நான்
இறைவா நீ ஆடும்போது உன்னடியின் கீழிருக்க" என்றார்.

என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். ஆம் இறைவன் ஆடுகின்றபோது அம்மை அவர் திருப்பாத கமலத்து அடியின் கீழிருக்க வேண்டும் என்று கூறுவது எவ்வளவு பொருத்தம். இங்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரத்தை இராஜேந்திர சோழன் சுமார் கி.பி 1050–இல் எடுப்பித்தான். சேக்கிழார் அதற்கு சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கும் பின்னர் தோன்றியவர். ஆயினும் சோழரவையில் அமைச்சராய்ப் பணிபுரிந்தவர். அதாவது கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து சோழர் அவையில் பணிபுரிந்தவர். அவர் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயிலை பல முறை கண்டிருப்பார் அப்போது இங்குள்ள ஆனந்தகூத்தனும் அவரது அடியின் கீழிருக்கும் அம்மையும், அவர் மனதைக் கொள்ளை கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆதலின் பாட்டு, "இறைவா நீ ஆடும்போது அடியின் கீழிருக்க" என்றது இந்த சிற்பத்தைத்தான் என்றால் மிகையல்ல.

மேற்குப்புற சுவரில் கங்காதரர், இலிங்கோத்பவர், மகாவிஷ்ணு, சுப்ரமணியர், விஷ்ணு அனுக்ரக மூர்த்தி ஆகிய சிற்பங்கள் உள்ளன. வட சுவரில் காலாந்தகர், துர்க்கை, பிரும்மா, பைரவர், காமதகனர் ஆகிய உருவங்கள் உள்ளன. பிரும்மாவின் உருவம் தாடியுடனும் மூன்று தலைகள்

தெரியும் வகையிலும் உள்ளது. அவரது மேல் கரங்களில் யாகத்துக்குப் பயன்படும் ச்ருச், ச்ரவம் என்னும் மரத்தாலான கலங்கள் உள்ளன. அவருக்கு இரண்டு தேவியர் காணப்படுகின்றனர், ஒரு தேவி சரஸ்வதியாகும் மற்றவள் சாவித்திரி தேவியாகும். இது ஒரு அரிய காட்சி இச்சுவரின் கிழக்குக் கோடியில் உள்ள காமாந்தகர் சிலை மிகவும் பெருமிதமான அமைப்புடையது சிவபெருமானும், அவர் சுட்டிக்காட்டும் கையும், போற்றத்தகும் வனப்புடையவை.

இதை அடுத்து பக்கவாட்டில் படிகள் உள்ளன. வடபுறத்தில் இருந்து அர்த்தமண்டபத்துக்குச் செல்லும் படிகள் உள்ளன. அதன் இருமருங்கும் உலகமே வியக்கின்ற இரண்டு சிற்பங்கள் உள்ளன. ஒன்று 'சண்டேச அனுக்ரஹ மூர்த்தியின் உருவம்' – சிவபெருமான் உமையன்னையுடன் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரது காலடியில் கரம் கூப்பி வணக்கமே உருவாக, அமைந்துள்ளது சண்டிகேச்வரர் உருவம். சிவபெருமான் பக்திப் பெருக்கோடு அமர்ந்திருக்கும் சண்டிகேச்வரரின் முடியில் மலர் மாலையை சூட்டுகிறார். சிவபெருமானின் அருள் முகமும், உமையன்னையின் மலர் முகமும், சண்டிகேச்வரரின் தோற்றமும் தெய்வீகத் தன்மையை, கல்லிலே வடித்துக்காட்டும் ஆற்றலுக்கு எடுத்துக்காட்டு. இக்கோயிலில் கண்டு ஆனந்திக்க வேண்டிய சிற்பங்களில் இன்றியமையாத ஒன்று.

மற்றது சரஸ்வதியின் சிற்பம். சரஸ்வதி தேவியின் கையில் அக்ஷமாலை, கெண்டி, ஓலைச் சுவடி ஆகியன கொண்டு சாந்தமும் புன்னகையும் தவழ கலையின் இருப்பிடமாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு சிறந்த கற்பனைத் திறன் மிகுந்த சிற்பத்தின் முன்னே நிற்கிறோம் என்ற எண்ணம் நம்மையறியாது தோன்றுமாறு அமைந்துள்ள சிற்பம்.

விமானத்தின் முன்னர் உள்ள மண்டபம், இரண்டு அடுக்கு உள்ள மிகப் பெரிய மண்டபமாகத் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இப்பொழுது எஞ்சியுள்ள அதன் அடிப்பகுதி மட்டும் பழைமையானது. மேல்பகுதி மிகவும் பிற்காலத்தில் எடுக்கப்பெற்றது. முன்னரே கூறியது போன்று அணைக்கரைக்கு இம்மண்டபத்தைக் கலைத்து கற்களை எடுத்துச் சென்றிருக்கின்றனர் என்று தெரிகிறது. ஆதலின் இம்மண்டபத்தை அலங்கரித்த சிற்பங்கள் பழைமையான கோட்டங்களில் இல்லை இருப்பினும்

இம்மண்டபத்தில் பல வாயில்களையும் காத்து நிற்கும் வாயிற்காவலர் சிலைகள் மிகவும் பெரியவை மட்டுமல்ல நல்ல அழகும்மிக்கவை.

இப்பொழுது பெரியநாயகி அம்மன் உள்ள வடகையிலாயம் என்னும் கோயிலிலும் கோஷ்டங்களை தெய்வ உருவங்கள் அலங்கரிக்கின்றன. அதே போல அதன் அடிப்பகுதியில் நாட்டியம் ஆடுவோர் பலர் உருவங்கள் உள்ளன பெரியநாயகி அம்மனின் உருவம் மிகவும் பெரியது. வனப்புமிக்கது. தென் கயிலாயம் சிவபெருமானுக்கு எடுக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது.

இந்தப் பெரும் கோயிலில் சில சிற்பங்கள் சாளுக்கிய நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. முதலாம் இராஜாதிராஜ சோழன் மேலைச்சாளுக்கியர் தலைநகரான கல்யாணபுரத்தை வெற்றிகண்ட போது அங்கிருந்து சில சிற்பங்களை கொண்டு வந்துள்ளான். "உடையார் ஸ்ரீவிஜய ராஜேந்திர சோழதேவர் கல்யாணபுரமெரித்து கொண்டு வந்த துவாரபாலர்" என்ற கல்வெட்டுப் பொறித்த சிற்பம் ஒன்று இப்பொழுது தஞ்சைக் கலைக் கூடத்தில் உள்ளது. இது மாற்றார் நாடுகளை சோழ மன்னர்கள் வென்றபோது அங்கிருந்து சிற்பங்களை வெற்றிப்பரிசாகக் கொண்டு வந்துள்ளனர் என்பதற்குச் சான்று. அதைப்போன்று சாளுக்கிய நாட்டிலிருந்தும், (தற்கால புனா நகருக்கு அருகிலிருந்தும்) நூளம்பர் நாட்டிலிருந்தும், (தற்கால அனந்தபூருக்கு அருகில் இருந்தும்) கலிங்கர் நாட்டிலிருந்தும், (விசாகப்பட்டினம் புவனேச்வர் அருகிலிருந்தும்) பாலர் நாட்டிலிருந்தும், (தற்கால வங்காளத்திலிருந்தும், போசளர் நாட்டிலிருந்தும், (மைசூருக்கு அருகில்) கொண்டுவரப்பட்ட சிற்பங்கள் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும், அதன் அருகில் உள்ள ஊர்களிலும் காணப்படுகின்றன.

கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம் கோயிலில் இரண்டு சிற்பங்கள் இவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்டவற்றுள் சிறந்தவை. ஒன்று இப்பொழுது சிம்மக்கேணிக்கு அருகில் உள்ள சிற்றாலயத்தில் வழிபாட்டில் உள்ள துர்க்கை சிலையாகும். பல கரங்களுடன் எருமை ஒன்றின் தலையை துண்டிக்க, அதன் கழுத்திலிருந்து ஒரு மனித உருவில் அசுரன் வெளிப்படுவதையும், தேவியின் சிம்மம் மகிஷத்தின் மீது பாய்ந்து கடிப்பதும் புதுமையாக இருப்பதைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டுச் சிற்பங்களில்

மகிஷாசுரன் மனித உருவமும், எருமைத் தலையும் உடையவனாகக் காணப்படுவான். ஆனால் இங்கு எருமை உடலும், அதிலிருந்து தோன்றும் மனித உருவமும் காணப்படுகின்றன. இது சாளுக்கிய நாட்டு சிற்பம்.

இதே போன்று இன்று நவக்ரகம் என்று வணங்கப்பெறும் சூரிய பீடமும், சாளுக்கிய சிற்பமாகும். அலர்ந்த தாமரை மலர் மேலே காணப்படுகிறது. அதன் கீழே ஒரு சக்கரம் உள்ள தேராகவும், அதை இழுத்துப்பாயும் ஏழு குதிரைகளும், அதை ஓட்டிவரும் அருணனும், எட்டு திசைகளிலும் உள்ள உருவங்களும் ஒரு புதிய அமைப்பு உடையவை. ஒவ்வொன்றும் காணத்தவறக்கூடாத சிற்பமாகும்.

கோயிலுக்குச் சற்று கிழக்கே மண்மேடு என்ற இடத்தில் துர்க்கைச் சிலை ஒன்று உள்ளது. அது நுளம்பர் சிலைபோல் காணப்படுகிறது. கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு அருகில் வீராரெட்டித் தெரு என்ற இடத்திலுள்ள துர்க்கையின் சிலை மேலை சாளுக்கியர் சிற்பமாகும். நெடுஞ்சாலைக்குக் கிழக்கில் ஒன்றரைக் கல் தொலைவில் செங்கமேடு என்ற இடம் உண்டு. அங்கு இரண்டு வைரவர் சிலைகளும், ஒரு வைரவி சிலையும் உள்ளன. இவை கலிங்க நாட்டுச் சிற்பங்களாகும். இவற்றை கங்கை நதிவரை வெற்றி கண்ட இராஜேந்திர சோழனோ அல்லது "கலிங்கத்துப்பரணி" கொண்ட குலோத்துங்க சோழனோ கொண்டு வந்திருக்கக் கூடும். திரைலோகி என்ற ஊரில் சாளுக்கிய நாட்டு மிகப்பெரிய "சுப்ரமண்யர் தேவசேனை" சிற்பம் ஒன்று உள்ளது. இது மிகவும் அழகான சிலை, அதே கோயிலில் அமர்ந்திருக்கும் நந்தியின்மீது சிவபெருமானும் உமையும் உமாமகேச்வரராக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம் இது நுளம்பர் சிலையாகும்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து மாளிகை மேட்டுக்கு அருகில் கணக்குப் பிள்ளையார் என்று ஒரு பிள்ளையார் கோயில் இருக்கிறது. இப்பிள்ளையாரும் சாளுக்கிய நாட்டினதாகக் காணப்படுகிறது.

கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரர் கோயிலில் எழிலார்ந்த செப்புத் திருமேனிகள் உள்ளன. அவற்றில் முருகப்பெருமானுடைய திருமேனி ஒன்று மிகவும் அழகுற அமைக்கப்பட்டதாகும்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் குருவாலப்பர் கோயில் என்னும் பெருமாள் கோயில் ஒன்று உள்ளது. இது 'குருகை காவலப்பர்' என்பதின் திரிபாகும். இக்கோயில் ஆளவந்தார், இராமனுஜர் ஆகியோரது வாழ்க்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது.

கல்வெட்டுகள்:

இவ்வூரில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுகளில் மிகவும் தொன்மையானது பராந்தக சோழனது ஆகும். இது இவ்வூர் 10-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து உறைவிடமாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதற்குச் சான்று.

இங்குள்ள கோயிலை கங்கைகொண்ட சோழன் கட்டியபோதிலும் அவனது கல்வெட்டுகள் இதில் இல்லை. இராஜேந்திரனின் மூன்றாம் மகன் வீரராஜேந்திரனது கல்வெட்டுதான் இக்கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளிலேயே தொன்மையானது. இது ஒரு மிகப்பெரிய கல்வெட்டாகும். சுமார் 216 வரிகள் கொண்டது. இந்தக் கல்வெட்டை இங்கு பொறிக்கும்படி வீரராஜேந்திரன் ஆணையிட்டிருக்கிறான். அவன் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த அரண்மனையில் அமர்ந்திருந்தபோது இவ்வாணையிட்டான் என கல்வெட்டு கூறுகிறது.

இக்கல்வெட்டு வீரராஜேந்திரனின் கல்வெட்டான போதிலும், முதல் இராஜேந்திரன், முதல் ராஜாதிராஜன் ஆகியோரின் ஆணைகளையும் உள்ளடக்கிய கல்வெட்டாகும். இராஜேந்திர சோழன் தனது 23-ஆம் ஆண்டில் கொடுத்த தானங்களையும், இராஜாதிராஜன் தனது 26,30-ஆம் ஆண்டுகளில் கொடுத்த தானங்களையும் குறிக்கிறது. ஆதலின் இக்கோயில் இராஜேந்திர சோழனின் 23-ஆம் ஆட்சி ஆண்டுக்கு (கி.பி 1035) முன்னர் கட்டப்பட்டது என்று தெளியலாம். இக்கோயிலுக்கு, இராஜேந்திர சோழனும், இராஜாதிராஜனும், வீரராஜேந்திரனும் வழிபாட்டுக்காகக் கொடுத்த பல ஊர்களை இக்கல்வெட்டு குறிக்கிறது. அந்த தானங்களே வீரராஜேந்திரனின் ஆட்சியில் கோயிலில் பொறிக்கப்பட்டன.

சோழ மண்டலத்து பலநாட்டுப் பிரிவுகளையும் அவற்றில் இருந்த ஊர்களையும், அந்த ஊர்கள் இந்த கோயிலுக்கு அளிக்க வேண்டிய நெல்லையும் இது குறிக்கிறது அதோடு அரசாங்க அதிகாரிகளாக யார் யார் பணிபுரிந்தார்கள்; அவர்களது பணிகள் என்ன என்பதையும் இக்கல்வெட்டு தெளிவாகக் கூறுகிறது.

இராஜேந்திர சோழனைக் குறிக்கும்போது "பூர்வதேசமும், கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட அய்யன்" என்றும், இராஜாதிராஜனை "கல்யாணபுரமும், கொல்லாபுரமும் கொண்டு யானைமேல் துஞ்சின அண்ணல்'' என்றும் குறிக்கிறது. வீரராஜேந்திரனின் ஆணையை திருமந்திர ஓலை என்ற பதவி வகுத்த அதிகாரி அரசன் சொல்ல எழுதினான். அவன் பெயர் பல்லவரையன் என்பதாகும். இவன் எழுதியதை மூன்று மேலதிகாரிகள் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தனர். அவர்களது பதவி "திருமந்திர ஓலை நாயகம்" என்பதாம். வாணாதிராஜன், மதுராந்தக பிரும்மாதிராஜன், பல்லவரையன் என்பவர்கள் அவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தனர். இவர்கள் தவிர மேலும் 64 அதிகாரிகள் இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகின்றனர்.

இராஜேந்திரனின் தேவி, வானவன் மாதேவியையும், இராஜேந்திர சோழனின் மகள் அம்மங்கைதேவியையும் குறிக்கும் துண்டுக் கல்வெட்டுகளும் இங்கு உள்ளன. இந்தக் கோயிலுக்கு ஆண்டுதோறும் 1,03,893 கலத்துக்கும் மேல் நெல் அளக்கப்பட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட ஊர் மட்டும் 20,000 கலத்துக்கு மேல் நெல் அளந்தது.

முதல் குலோத்துங்க சோழன், பொத்தாலிமடத்து இராஜேந்திர சோழீச்சுரம் என்னும் கோயிலுக்கு சுங்கந்தவிர்த்த சோழ நல்லூர் என்னும் ஊரைத் தானமாகக் கொடுத்தான். இந்த ஆணையைக் குலோத்துங்கன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து, கங்கைகொண்ட சோழன் மாளிகையில் ஆதி பூமியில், கீழைச் சோபானத்து, பள்ளிக்கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தபோது விடுத்தான் என்று கல்வெட்டுக் கூறும் காஹடவாலத்தரசனின் கல்வெட்டை முன்னரே கூறினோம். பாண்டிய மன்னர்களில் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், விக்ரம பாண்டியன், மாறவர்மன் குலசேகரன் ஆகியோர் இக்கோயிலில் வழிபாட்டுக்குத் தானம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 1463–இல் இருந்த வைப்பூர் திருவேங்கடமுடையான் ஏகாம்பரநாத காங்கேயன் என்பவன் இங்கு ஒரு மடத்துக்கு அளித்த தானத்தை ஒரு கல்வெட்டு குறிக்கிறது காச்மீர தேசத்திலிருந்து வந்த 'காஷ்மீரராயன்' என்பவனும் இவ்வூர்க் கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறான்.

இலக்கியம்:

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைப் பல இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. தமது “திருவிசைப்பா” வில் கருவூர்த்தேவர் கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரத்து பெருமானைப் பாடியுள்ளார். “முக்கண்ணா – நாற்பெருந்தடந்தோள் கன்னலே, தேனே, அமுதமே, கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரத்தானே” என்று அருமையான பாக்களால் கருவூரார் பாடுகிறார். அப்பாடல்கள் பின்வருமாறு:

கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அன்னமாய் விசும்பு பறந்தயன்தேட
அங்ஙனே பெரியநீ சிறிய
என்னைஆள் விரும்பி என்மனம் புகுந்த
எளிமையை யென்றும்நான் மறக்கேன்!
முன்னம்மால் அறியா ஒருவனாம் இருவா!
முக்கணா! நாற்பெருந் தடந்தோட்
கன்னலே! தேனே! அமுதமே! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

உண்ணெகிழ்ந் துடலம் நெக்குமுக் கண்ணா
ஓலம்என றோலமிட் டொருநாள்
மண்ணின்நின் றலரேன்; வழிமொழி மாலை
மழலையஞ் சிலம்படி முடிமேற்
பண்ணிநின் றுருகேன்; பணிசெயேன் எனினும்,
பாவியேன் ஆவியுள் புகுந்தென்
கண்ணின்நின் றகலாம் என்கொலோ! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத தானே.

அற்புதத் தெய்வம் இதனின்மற் றுண்டோ?
அன்பொடு தன்னைஅஞ் செழுத்தின்
சொற்பதத் துள்வைத் துள்ளம்அள் ளூறும்
தொண்டருக் கெண்டிசைக் கனகம்
பற்பதக் குவையும், பைம்பொன்மா ளிகையும்,
பவளவா யவர்பணை முலையும்,
கற்பகப் பொழிலும் முழுதுமாங் கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

ஐயபொட் டிட்ட அழகுவா ணுதலும்,
அழகிய விழியும், வெண் ணீறும்,
சைவம்விட் டிட்ட சடைகளும், சடைமேல்
தரங்கமுஞ் சதங்கையுஞ் சிலம்பும்
மொய்கொள்எண் திக்கும் கண்டநின் தொண்டர்
முகம்மலர்ந் திருகண்நீர் அரும்பக்
கைகள்மொட் டிக்கும் என்கொலோ! கங்கை
கொண்ட சோ ளேச்சரத் தானே.

சுருதிவா னவனாம்! திருநெடு மாலாம்!
சுந்தர விசும்பின் இந்திரனாம்!
பருதிவா னவனாம்! படர்சடை முக்கட்
பகவனாம் அகஉயிர்க் கமுதாம்,
எருதுவா கனனாம் எயில்கள்மூன் றெரித்த
ஏறுசே வகனுமாம்! பின்னும்
கருதுவார் கருதும் உருவமாம்! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

அண்டம்ஓர் அணுவாம் பெருமைகொண் டணுஓர்
அண்டமாம் சிறுமைகொண் டடியேன்
உண்டவூண் உனக்காம் வகையென துள்ளம்
உள்கலந் தெழுபரஞ் சோதி!
கொண்டநாண் பாம்பாப் பெருவரை வில்லிற்
குறுகலர் புரங்கள்மூன் றெரித்த
கண்டனே! நீல கண்டனே! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

மோதலைப் பட்ட கடல்வயி றுதித்த
முழுமணித் திரளமு தாங்கே
தாய்தலைப் பட்டங் குருகிஒன் றாய
தன்மையில் என்னைமுன் ஈன்ற
நீதலைப் பட்டால் யானும் அவ் வகையே;
நிசிசரர் இருவரோ டொருவர்
காதலிற்பட்ட கருணையாய்! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

தத்தையங் கனையார் தங்கள்மேல் வைத்த
தயாவைநூ றாயிரங் கூறிட்
டத்திலங் கொருகூ றுன்கண்வைத் தவருக்
கமருல களிக்கும்நின் பெருமை
பித்தனென் றொருகாற் பேசுவ ரேனும்
பிழைத்தவை பொறுத்தருள் செய்யுங்
கைத்தலம் அடியேன் சென்னிமேல் வைத்தகங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

பண்ணிய தழல்காய் பாலளாம் நீர்போற்
பாமுன் பறைந்துபா லனைய
புண்ணியம் பின்சென் றறிவினுக் கறியப்
புகுந்ததோர் யோகினிற் பொலிந்து
நுண்ணியை யெனினும் நம்பநின் பெருமை
நுன்னிடை யொடுங்கநீ வந்தென்
கண்ணினுண் மணியிற் கலந்தனை! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

அங்கைகொண் டமரர் மலர்மழை பொழிய
அடிச்சிலம் பலம்பவந் தொருநாள்
உங்கைகொண் டடியேன் சென்னிவைத் தென்னை
உய்யக்கொண் டருளினை! மருங்கிற்
கொங்கைகொண் டனுங்குங் கொடியிடை காணிற்
கொடியள்என் றவிர்சடை முடிமேற்
கங்கைகொண் டிருந்த கடவுளே! கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே.

மங்கையோ டிருந்தே யோகுசெய் வானை
வளர்இளந் திங்களை முடிமேற்
கங்கையோ டணியுங் கடவுளைக் கங்கை
கொண்டசோ ளேச்சரத் தானை
அங்கையோ டேந்திப் பலிதிரி கருவூர்
அறைந்தசொல் மாலையால் ஆழிச்
செங்கையோ டுலகில் அரசுவீற் றிருந்து
திளைப்பதும் சிவனருட் கடலே.

விக்ரமாங்கதேவ சரிதம் என்னும் வடமொழி நூல் சாளுக்கிய மன்னன் விக்ரமாதித்தன் மீது பாடப்பெற்றது. இதில் விக்ரமாதித்தன் தன் மைத்துனன் அதிராஜேந்திர சோழனைக் காக்கப் படைதிரட்டி வந்து பகைவரை வென்று கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் அவனுக்கு முடிசூட்டி தன் தலைநகர் திரும்பியது கூறப்படுகிறது. அந்நூலில் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் 'கங்கா குண்டம்' என்று கூறப்படுகிறது.

ஜயங்கொண்டார் தாம் எழுதிய கலிங்கத்துப்பரணியில்,

கங்காபுரியின் மதில் புறத்துக் கருதார் சிரம்போய் மிகவீழ

என்று கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைக் கூறுகிறார்.

ஒட்டக்கூத்தர் தாம் எழுதியுள்ள மூவர் உலாக்களிலும் இந்நகரைப் பாடியுள்ளார்.

கோயிலுரிமைக் குழாம் நெருங்கி – வாயிலும்
மாளிகையும் சாலையும் ஆலயமும் மண்டபமும்
சூளிகையும் எம்மருங்குந் தோரணமும் – சாளரமுந்
தெற்றியும் மாடமும், ஆடரங்கும் செய்குன்றும்
சுற்றிய பாங்கரும் தோன்றாமே .... – இராஜராஜ சோழனுலா

சோழ கங்கை:

இவ்வூரின் மேற்கில் ஜயங்கொண்டான் செல்லும் சாலை ஒரு மாபெரும் ஏரியை ஊடறுத்துச் செல்கிறது. இந்த பெரும் ஏரியே இராஜேந்திர சோழனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். இப்பொழுது இந்த ஏரி பொன்னேரி என்றழைக்கப்படுகிறது. முன்னர் கொள்ளிடத்திலிருந்து நீர் இங்கு வந்து விழ பெரும் அமைப்புகள் இருந்தன. தமிழ்நாட்டில் சோழப் பேரரசர்கள் நீர்ப்பாசனத்தின் மேல் மேற்கொண்ட கவனத்தை இவை பறை சாற்றி நின்றன. ஆனால் இப்பொழுது இவை மறைக்கப்பட்டு மூடப்பட்டுவிட்டன. இதை நடுவில் ஊடறுத்து சாலை அமைத்திருக்கிறார்கள். ஏரியின் பல பகுதிகள் களர் நிலமாய், படிப்படியாய் புகழ் குன்றிவருகிறது.

ஆனால் இதை எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் நாடே கண்டிராத பெரும் ஏரியாக, ஜலமயமான வெற்றிச் சின்னமாக இராஜேந்திரன்

தோற்றுவித்தான்! இராஜேந்திர சோழனின் தண்ட நாயகன் தான் வென்ற மாற்றரசர்களின் தலையில், கங்கையாற்றிலிருந்து தூய்மையான நீரை எடுத்து வரச்செய்து தன் அரசனிடம் சேர்ப்பித்தான் என்றும்; அதை 'சோழகங்கை' என்று கங்கையின் ஜலத்தினால் ஜயஸ்தம்பமாக இராஜேந்திரன் செய்வித்தான் என்று அவனது திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடு கூறுகிறது.

விஜிதைஹி ததீயதட பூமிநாயகைஹி
ஸலிலம் ததீயமத பாவனம் பரம்
நிஜ நாயகாய மதுராந்தகாய தத்
ஸமநீதயத் ஸபதி தண்டநாயகஹ

என்றும்,

சோழகங்கம் இதி க்யாத்யா
ப்ரதிதந் நிஜமண்டலே
கங்கா ஜலமயந் தேவஹ
ஜயஸ்தம்பம் வியதத்த லஹ

என்றும் அச்செப்பேடு கூறுகிறது.

அகழ்வாய்வு:

இப்புகழ்வாய்ந்த நகரை, தன் புகர் நிறத்தி மண்ணில் மறைந்த நகரை, தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை அகழ்வாய்வு செய்து வருகிறது. அதில் சோழர்தம் அரண்மனைப் பகுதிகள் வெளிப்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் அரண்மனை அமைத்த பாங்கு வெளிப்படுகிறது. இப்பெரும் நகரின் புகழை ஓரளவாவது தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை வெளிப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உள்கோட்டை இளைஞர்கள் தாமே மனமுவந்து முன்வந்து மாளிகை மேட்டுக்கு வரும் சாலை அமைத்துள்ளார்கள். இங்கு நிலம் உடையோர் மனம் உவந்து அனுமதி அளித்து அகழ்வாராய்ச்சிக்கு உதவியுள்ளனர்.

The Temple and the City

Gangaikondacholapuram, now in the Udaiyarpalayam taluk of Tiruchi district, in Tamilnadu, was created as the capital of the Cholas by Rajendra I, the son and successor of Rajaraja I, the great Chola who conquered a large area in South India at the beginning of the 11th century A.D. It occupies an important place in the history of India. As the capital of the Cholas from about 1025 A.D. for about 250 years, the city controlled the affairs of entire south India, from the Tungabhadra in the north to Ceylon in the south. The great temple of Siva at this place is next only to the great temple of Tanjore in its monumental nature "nd surpasses it in sculptural quality. The city was founded by the eminent Chola emperor probably to commemorate his victorious march to the Ganges and reflected his personality throughout the days of its eminence and continues to do so because of its great temple, though its role as a capital of the south has been forgotten by its inhabitants. It is now a small village, bounded in the west by the celebrated Gangaikondan lake, one of the biggest lakes in south India, and by the river Vadavaru in the east. To the south and the north are fields with a few hamlets bearing names recalling their associations with the greatness of the city. A highway winding its way through this once great city runs north-south leading to the Lower Anicut, while another road cuts across the great lake east-west and connects this village with Jayamkondacholapuram, another Chola foundation about six miles to the west. The lofty tower of the great prasada could be seen from about a distance of six or seven miles. Besides the great temple and other ancient relics, inscriptions on the temple are our primary source of information for reconstructing the history of the city. Copper plate charters issued by Rajendra and his successors also give valuable information. A few Tamil literary works like the Thiruvisaippa of Karuvurdevar, the Kalingattup - parani of Jayamkondar, the Muvar Ula of Ottakkuttar, and the Koil Olugu furnish some data. The Sanskrit work, the Vikramankadeva Charita of Bilhana on the exploits of Vikramaditya VI, also throws some light. Records dealing with the Udaiyarpalaiyam zamin give some valuable information about the temple and the city.

The City then and now

There is an interesting reference in the Silappadhikaram, a post Sangam classic, to the foundation of Uraiyur as capital of the Cholas of the Sangam age. A cock is said to have attacked and chased away an elephant at Uraiyur. This inspried the Chola king to make Uraiyur his Metropolis, for he believed that the inhabitants of that place would be heroic and valourous as the cock. A similar story of a rabbit chasing away a hound is told of the foundation of Panchalam kurichi, the capital of Virapanndiya Kattabomman, who defined the British in late 18th century A.D.

If these traditions are of any value, they indicate that a place which inspired a ruler to attain phenomenal success, was honoured by being made capital of the ruler, who chereished sentimental attachment to it. Only thus can we explain for the foundation of Gangaikondacholapuram, the capital of the imperial Cholas from the eleventh century. Gangaikondacholapuram was unheard of even as a village when Rajendra I came to the Chola throne. Tanjavur had been the Chola capital eversince it had been captured from the Muttaraiya Chieftains by Vijayalaya, who founded the imperial line of the Cholas in the middle of ninth century A.D.

Thanjavur served the interests of the Cholas well. It was well fortified and adorned with palaces and mansions; it was there that Rajaraja I had built the great temple; it was from there that he had brought for the first time the entire southern India under one parasol. Yet within few years of the erection of the great temple and within few years of his passing, his son, Rajendra shifted his capital to Gangaikondacholapuram.

Was this Gangaikondacholapuram served strategic purposes better than Tanjavur (but Tanjavaur had better claims with its fortification and natural river barriers)? No answer is possible except for a suggestion that it was probably here that Rajendra resolved to despatch a military expedition to the Gangetic plain.

The city of Gangaikondacholapuram was probably founded by Rajendra before his 17th regnal year as it is mentioned in one of his

inscriptions of that year. Judging from the available literature and the remains we may conclude that it was an extensive city, carefully planned and laid in accordance with the architectural treatises to suit the needs of a capital, rajadhani. The city seems to have had two fortifications, one inner and the other outer. The outer was probably wider. The villagers point to a mound running all around the palace as the outer fortification. Systematic brick robbing has been going on in this place. It is probable that the outer fortification built of burnt bricks, was about six to eight feet wide. It consisted of two walls, the intervening space (the core) being filled with sand. The bricks are fairly large in size and are made of well burnt clay. A fortification at this place called ***Rajendra Cholan Madil*** (the fort wall named Rajendra Chola) evidently after the builder, is mentioned in an inscription. This fortification might be identical with this outer wall. The inner fortification was around the royal palace, probably identical with the ***Utpadai vittu madil*** of the inscriptions.

The royal palace also was built of burnt brick. The ceilings were covered with flat tiles of small size, laid in a number of courses, in fine lime mortar. The pillars were probably made of polished wood, supported on granite bases; a few pillars were probably made of polished wood, supported on granite bases; a few pillar bases have survived to this day. Iron nails and clamps have been recovered from this palace site.

In the reign of Virarajendra, Rajendra's third son, the palace a Gangai kondacholapuram is referred to as Chola - Keralan Thirumaligai (Chola Keralan Palace) evidently after one of the titles of Rajendra I, The same inscription mentions a few parts of the palace as ***adibhumi*** (The ground floor), Kilaispana (the eastern portico), and a seat named ***Mavali vanadhirajan***. Evidently, the palace was multistoried. In an inscription dated in the 49th year of Kulottunga (1119 A. D) reference is made to Gangaikondacholamaligai at this place. It is likely that there were more than one royal building each having its own name.

Besides the neames of the palace and fort walls, the names of a few roads and streets are preserved in the epigraphs. Two entryways named ***Thiruvasal***, the eastern gate and the Vembugudi gate,

evidently the south gate leading to the village Vembugudi situated in that direction are mentioned. Reference is also found to highways named after Rajaraja and Rajendra as ***Rajarajan Peruvali*** and ***Rajendran Peruvali.*** Other streets mentioned in epigraphs are the ten streets (Pattu teru), the gateway lane ***(Thiruvasal Narasam)*** and the Suddhamali lane.

Probably in the reign of Kulottunga, the fortifications were renewed and the city underwent some alterations and additions. An epigraph refers to the fort wall of Kulottunga Chola ***(Kulottungacholan Thirumadil Peruvali Vilangudaiyar Peruvali and Kulaiyanai pona Peruvali*** (the highway through which a short elephant passed by). The strengthening of the fortification and additions to the city in the reign of Kulottunga I were probably necessitated by the uprising which led to the murder of Chola King Adirajendra, Kulottunga's predecessor.

The epigraphs also refer to the Madhurantaka Vadavaru, now called the Vadavaru, running about three miles east of the ruined capital. Madhurantaka Vadavaru evidently named after one of the titles of Rajendra I, was a source of irrigation to a vast stretch of land bordering the captial. An irrigation channel called Anaivettuvan (destroyer of elephants) ***Kal*** is also mentioned.

There were both wet and dry lands inside the Fort, used for cultivation and other purposes/ The present positions of the existing temples throw some light on the lay out of the city. With the palace as the centre to the city, the great temple, and the other temples in the city seem to have been erected. Towards the north-east ***(Isanya)*** of the palace is the great temple of Siva. The Siva temple according to Vastu and Agamic texts should be in the north - east of the city or village and should face east. Till recent times, the local people say an image of Vishnu with his consorts was in *Situ* to the west of the palace. The temple of Vishnu should be in the west. To the south east

of the palace is a temple dedication to Aiyanar *(Sasta)*. Obviously there should have existed other temples as prescribed in traditional treatises.

A few villages lying mostly to the east of the temple bear names that recall their association with the original layout of the city. Thus Viracholapuram, Kollapuram, Meykavalputhur, Vanavanallur, Virabhogha etc., are of interest.

A number of small tanks and ponds mentioned in inscriptions and retained in tradition, supplied drinking water to the residents, besides a number of wells. Most of the Chola kings who succeeded Rajendra were crowned here. They retained it as their capital, reoriented and trained the efficient Chola army. This capital of the most powerful empire in Asia at one time is now absolutely desolate only the temple of Gangaikondachola survives. To those who know of the brilliant history of the Chola empire it is a tragedy.

What caused the destruction of this city? The Pandyas who put an end to the Chola empire late in the 13th Century, avenging their earlier defeats at the hands of the Cholas, should have razed the city to the ground, a misforture that befell on captials in early time. It should have remained a heap of brick debris, the inhabitants of the nearby villages pilfering the bricks for their constructions. The people have also dug systematically deep into the ground and extracted cartloads of ancient bricks, at four annas per cartload. The residents boast that within a radius of five miles, no brick kill is needed.

The Temple

(A) Architecture

The temple of Gangaikondacholisvara is approached through the northern entrance from the road. The passage passes through the encloure wall and leads on to the inner court. As one steps in, the great ***Vimana*** arrests the visitor's sight. The ***Vimana*** with its recessed corners and upward movement presents a striking contrast to the straightsided pyramidal tower of Tanjavur. As it rises to a height of 160 feet and is shorter than the Tanjavur tower, It is often described as the feminine counterpart of the Tanjavur temple. The ***Vimana*** is flanked on either side by small temples; the one in the north now housing the Goddess is fairly well preserved. The small shrine of Chandikesvara is near the steps in the north. In the north - east are a shrine housing Durga, a well called lion - well ***(simhakeni)*** with a lion figure guarding its steps and a late ***mandapa*** housing the office. Nandi is in the east facing the main shrine. In the same direction is the ruined ***gopura***, the entrance tower. The main tower surrounded by little shrines truly presents the appearance of a great ***Chakravarti*** (emperor) surrounded by chieftains and vassals. The Gangaikondacholapuram ***Vimana*** is undoubtedly a ***devalaya chakravarti,*** an emperor among temples of South India.

The Enclosure

Though the temple of Gangaikondacholapuram follows the plan of the great temple of Tanjavur in most details it has an individuality of its own. From the remains it may be seen that it had only one enclosure wall and a ***gopura*** while the Tanjavur temple has two ***gopuras*** and enclosures. The ***prakara*** follows the Tanjavur lay - out in that it had a two storeyed cloister running all around. Only a part of this has survived in the north. The stones from the other portions were utilised to build the Lower Anaicut across the Kollidam. The pillars of

cut stone are severly plain throughout as in Tanjavur. They have no inscription unlike at Tanjavur. The courtyard is 566'9" in length and 318'6" width and has a transept at the west in line with he main sanctum. The cloister has a raised platform, 18' in height. At regular intervals, bases for shrines are noticed. These shrines should have resembled the ***prakara*** shrines of Tanjavur and in all probability housed the images of the eight directional deities, in their appropriate quarters as in Tanjavur. However none of the images have survived. Evidently the prakara has been laid out in the traditional Vastu grid system called ***Vastupadavinyasa.***

The Gopura

The entrance tower, the superstructure of which has completely fallen down, is located in the east. It measures about 68' x 46' with a 12' entry way. It followed in pattern the outer *gopura* of the Tanjavur temple, with no sculptures on its base except for the Dvarapalas. The stones from the ruined ***gopura*** were removed to construct the dam mentioned earlier. In the temples of Tanjavur, Darasuram and Tribhuvanam, there are two ***gopuras,*** the outer being taller than the inner. But in Gangaikondacholapuram there is only one ***gopura,*** at the east. Besides this eastern entrance an entrance is provided in the northern enclosure, which now serves as the main entry on account of its proximity to the main road.

Dr. James C. Harle in his excellent work the 'Temple gateways in South India' states that " the ***gopura*** of the great temple at Gangaikondacholapuram (A.D.1030) belongs as far as one can tell in its present ruined state to the same early phase of development as the Tanjavur ***gopuras***. It was neither as large or as complex, however, as the Tajavur ***gopuras***. On plan, the whole edifice forms a rectanlge approximately 60 feet by 33 feet. Large dvarapalas were placed on the outer facade. One of them now lies on the ground in front of the ***gopura*** and measures atleast seven feet. The

unique *dvara,* as at Tanjavur, is on the outerside of the entryway. The vestibules have two storeys, divided by a crude and massive architrave; in the lower, an exposed stair is built against the back wall; above a doorway in the same wall may have led either to another stairway or to a cicumambulatory corridor."

Dr. Harle further states that an early photograph (photo No. 2452 Indian Museum, Calcutta) shows the three upper storeys of the *gopura*, in a dilapidated condition.

A fairly large size bull is found on a pedestal inside the court, facing the main sanctum. It is made up of fallen stones and stucco. It is not known whether the original one was monolithic. A ***bali pitha*** is found east of Nandi.

The building to the north of Nandi, called *Alankara mandapa*, and now housing the executive office of the temple was in all probability constructed in the 19th century.

The Simhakeni :

To the north of this ***mandapa*** is a circular well with steps provided at the western end. The entrance of the steps is adorned with a lion figure which has given the name to the well. According to tradition Rajendra poured a part of the Ganger water, brought from his famous expedition, into the well, to sanctify it. An inscription of the lion sculpture, in 19th century characters, records that it was constructed by the Zamindar of Udaiyarpalayam.

The Mahishasuramardini Shrine:

To the west of the lion - well is shrine dedicated to the Goddess, Mahishasuramardini. The shrine is a later structure (probably built in 14 - 15th Century) and did not from part of the original layout. It consists of a sanctum preceded by a ***mandapa***. The Goddess installed in the sanctum is similar to a Durga found at Veerare i street, in the same village and is in all likelihood, Chalukyan in origin.

The Southern Kailasa:

The shrine, south of the main *Vimana* and called the southern Kailasa has a sanctum preceded by a ***mandapa*** which in turn is fronted by flights of steps from south and north of which the basement alone remains. The outer walls of the sanctum and the front ***mandapa*** carry niches, housing images. The niches of the sanctum carry Dakshinamurthi in the south and Lingodhbhava in the west, while the niche on the north is empty. The niches on the front ***mandapa*** carry in the south Ganesa, Nataraja, Bhikshatana and Subrahmanya and in the north, Gauriprasada, Durga, Ardhanari and Bhirava. The inner sactum of the shrine is now in ruins.

A little to the north - east of this temple is a granite basement, probably the ruin of a ***mandapa***. It is now called the ***Alankara mandapa.*** To the west of this is a well, probably coeval with the temple.

To the south - west of the main temple, is a small shrine dedicated to Ganesa. It has a sanctum preceded by a mandapa. The sructure could be assigned to the 13th century on stylistic grounds.

The temple of Goddess (Northern Kailasa):

To the north of the main temple is a small shrine now housing the Goddess, Brhannayaki, the consort of Lord Gangaikondacholisvara. The temple, as mentioned earlier, resembles the southern Kailasa in every aspect and is called Uttara Kailasa. It has a sanctum, preceded by a front mandapa, provided with side - steps. In front of this is a bigger ***mandapa (mahamandapa)***, which is well preserved, unlike its southern counterpart. The niches of the sanctum and the front ***mandapa*** carry the same sculptures as in the southern Kailasa. Thus Ganesa, Nataraja, Bhikshatana, Subrahmanya, Dakshinamurthi, Lingodhbhava. Brahma, Bhairava, Ardhanari, Durga, and Gauriprasada are noticed in order, from the south, while in the

southern Kailasa, the northern niche of the ***garbhagrha*** is empty, a sculpture of bearded Brahma is noticed in this temple. Two gatekeepers flank the entrance. In front of the gatekeepers, in the ***mahamandapa***, are images of Saraswati in the north and Gajalakshmi in the south. These two Goddesses, Lakshmi and Saraswathi, occupy the same position in the main temple and also in the great temple of Tanjavur. They occupy these positions to suit some ritual needs. It is significant that the ***mahamandapa*** has steps to it only on the side. In ancient times, steps were always provided on the sides and not in front of the sanctum. The beautiful image of Goddess now enshrined in the sanctum of this temple should be a later instalation. Originally the temple should have enshrined a Siva Linga, like the southern Kailasa. Though separate shrines for Goddesses came to be built in the main temples only from the reign of Rajendra I, no Devishrine was built originally in this temple, the present one being clearly a later institution.

The Chadikesvara Shrine :

The little temple to the north - east of the central shrine enshrining Chandikeswara, the steward of Siva temple is of interest. It is an all stone temple built on a raised basement, with a storeyed superstructure. The sanctum is apprached by side steps. Inside the sanctum is an image of Chandikesvara, voeval with the temple. The outer walls of this sanctum have niches on all the three sides, carrying sculptures of Chandikesvara. He is the principal subsidiary deity in the Siva temples and till about 13th Century A.D. all transactions relating to the temple were made in his name. Hence a separate shrine is provided for him in the temple complex. This shrine is coeval in time with the main temple.

The main temple :

The main temple consists of a sanctum tower called ***Sri Vimana*** or *Sri* ***koil***, a big rectangular ***mandapa*** called the ***mahamandapa*** with an intervening vestibule called ***mukhamandapa.***

The Sri Vimana consists of the following parts beginning with the lowest basement.

1. The basement ***(upa - pitha)***
2. The base ***(adhishtana)***
3. The wall ***(bhitti)***
4. The roof cornice ***(prastara)***
5. The garland of miniature shrines ***(hara)***
6. The storeys ***(tala or bhumi)***
7. The neck ***(griva)***
8. The crown ***(sikhara)*** and
9. The finial ***(stupi).***

According to architectural treatises, basements ***(upa-pithas)*** are introduced in temples to increase the height of the main tower; to add to structural stability and to make the temple tower majestic. That these purposes are magnificently fulfilled by the basements of both the Tanjavur temple and Gangaikondacholapuram temple, may be noticed even by a casual visitor not conversant with architectural principles. Besides the purposes mentioned above, the basement also provides, a space to walk around the tower. In this temple, the basement is ornamented with sculptures of lions and leogriffs with lifted paws.

The main base ***adhishtana*** is decorated with will defined courses, consisting of the lotus moulding ***adaspadma,*** and the kumuda moulding, topped by a frieze of leogriffs and riders. This constitute the main base, the top of which forms the flooring level of the inner sanctum.

That portion of the structure rising above the main base upto the roof cornice is called ' the wall' ***(bhitti or kal)***. It is the principal element that encases the main sanctum and carries on it a number of niches housing various deities. The wall in this temple is divided into two horizontal courses by an intervening cornice. The lower and upper courses have an equal number of niches, on all the three sides except the front.

On the vertical axis the wall surfaces are well defined by intervening recesses forming a rectangle in the centre and squares at the corners. Each is made up of a central niche housing a deity, flanked by a group of small sculptures which in turn are flanked by pilasters simulating pillars. Thus each niche housing a deity appears as a miniature shrine. The recessed walls in the lower courses carry a vase and pilaster ornamentation, while on the upper courses, there are small niches housing deities. Thus there are five principal deities in the lower course and nine deities in the upper course on each side. Since the ***mukhamandapa*** abutts the eastern wall, only one niche is retained in the lower course. On either side of the eastern wall, the upper course retains the principal niche at the corners and smaller niches at the recessed walls.

The sculptures in the lower course, of the ***Sri Vimana*** depict various aspects of Siva and also the subsidiary deities who include Ganesa, Vishnu, Subrahmanya, Durga, Brahma, and Bhairava, supplemented by Lakshmi, Saraswati, and Durga in the niches of the great ***mandapa.*** The sculptures were made separately and fitted into the niches. They are flanked by a group of small sculptures, carved in situ, illustrating the theme the niche sculpture seeks to represent. The scultures on the upper courses represent, besides some aspects of Siva, the guardian deities of the eight quarters.

The roof cornice consists mainly of three parts: (a) the frieze of dwarfs at the bottom, (b) the cornice forming the outer edge of the

ceiling roof proper and, (c) the frieze of leogriffs on the top. The cornice is decorated with plain spade - like ornamentation topped by the head of a leogriff.

A row of miniature shrines runs around the tower like a garland, and is called a hara. It consists of square pavilions at the corners, rectangular pavilions in the middle, with a nest ***(nida)*** ornamentation in between.

Above this rise the main tower, consisting of nine stories including the ground floor. The upper stories of the main tower carry the same type of ornamentation, consisting of square and oblong pavilions except a change; the central wagon - shaped pavilion is flanked by square ones instead of " the nests", the whole being projected forward than the rest. This is a change from the Thanjavur tower, which presents a pyramidal appearance without the central projection.

The neck is provided with four niches in the cardinal directions and bulls at the corners. The niches are topped by arch - like embellishment called ***kirtimukhas.***

The globular element on the top called Sikhara is according to tradition , made of one store weighing many tonnes. But, in fact, it is made of many pieces of cut stones dressed for the purpose, as may be seen from the portion where the plaster has fallen down.

The final, ***stupi*** is a metal vase with a lotus-bud design at the top. It is gilded with gold and is said to carry an inscription named after Nallakka - tola - udayar, a Poligar of Udayarpalayam. It is not known whether the ***stupi*** is the original one and probably guilded by the Poligar or is a new one gifted by him.

The sanctum enshrining the main deity, is encased by an inner wall. Between the inner wall and the outer, there is an intervening passage - called sandhara running all around.

The two walls are joined at the top by a series of corbelling. They are provided to support the massive super - structure. In the great temple of Tanjavur, the outer walls have openings in the centre leading into the intervening passage. Facing the openings are sculptures of deities. The inner faces of the passage are painted with scenes depicting exploits of Siva and his devotees. But in the temple of Gangaikondacholapuram, no painting is noticed in the inner passage. The central opening and corresponding sculptures, are also not found here.This inner passage arround the sanctum is also found on the first floor. In Tanjavur temple the inner wall of this passage carries 108 poses of dancing Siva, of which 83 are fully finished and the rest are in complete. But in Gangaikondacholapuram no such sculptural representation is noticed.

The inner sanctum, houses a very big Siva Linga, rising to a height of thriteen feet. It is said to be the biggest Siva Linga enshrined in a sanctum in any South Indian temple. The entrance to the sanctum is guarded by massive door-keepers, ***dvarapalas.***

The ***mandapa*** immediately preceding the sanctum is approached by steps leading to it from the north and the south sides and also from the great ***mandapa*** in the east. The entrances are guarded by big dvarapalas of remarkable beauty. The ***mandapa*** is supported by massive plain and square pillars. The eastern walls flanking the opening to the great ***mandapa*** carry groups of small sculptures illustrating Saivite themes. The following are the themes thus represented.

The episode of Ravana travelling in his chariot; shaking the Kailasa mountain; Siva seated with Uma, pressing the mountain with his toe; Ravana's anguish under the weight of the mountain and finally Siva bestowing boons on Ravana, are depicted in three panels.

The second episode on the same wall depicts Vishnu, worshipping Siva with 1008 lotus flowers; finding one short he plucks

his own eye and offers it as a flower; Siva bestows grace on Vishnu. The panels closer to the entrance depict the marriage of Siva with Uma. Uma, the daughter Himavan, desirous of marrying Siva, undertakes austerities and worships Siva; Siva, after testing her steadfastness as a beautiful youth, marries her; the celestials witness the marriage; Brahma, the creator offers oblation to the sacrificial fire and Vishnu gives Uma in marriage to Siva.

The east wall close to the entrance of the northern side depicts the Kiratarjuna scene; Arjuna the Pandava hero performs austerities to obtain a Pasupata weapon; Siva as a hunter accompanied by Uma as a huntress, tests Arjuna's devotion; picks up a quarrel with Arjuna over a kill; Arjuna not knowing the personality behind the hunter, enters into a duel with him and is ultimately vanquished; Siva manifesting himself bestows the weapon.

At the extreme north of the same side are portrayed two episodes, one representing Siva quelling the pride of God of death, in order to protect his devotee and the other representing Saint Chandikeswara a great devotee of Siva, cutting off the leg of his father, who distrubed his faith and Siva bestowing grace on both father and son.

Though these group sculptures are carefully selected, they are imperfectly finished and lack the beauty and elegance of the sculptures of the main tower.

The Mahamandapa:

Had the original ***mahamandapa*** been preserved, it would have retained the grandeur of its conception and beauty. But as it is, only the portion upto the main base is original. The side walls, the pillars and the ceilings have been reconstructed, probably in the 18th century A.D. Obviously the superstructure should have crumbled due to neglect and

vegetation. However a part of the original has servived upto the ceiling at the western end. From the surviving portion it may be seen, the roof ***(prastara)*** of the ***mahamandapa*** was in level with the prastara of the ground floor ***(adi bhumi)*** of the main ***Vimana.*** Like the walls of the main Vimana, a horizontal cornice divides the outer walls of the mahamandapa into two parts. They carry a series of niches both in the upper and lower courses. The sculptures of Vidyesvaras, Vasus, Adityas and other subsidiary deities were probabaly enshrined in them. As mentioned earlier, the ***adibhumi*** of the main ***Vimana*** has two floors inside the ***sandhara passage,*** the intervening cornice forming the intermediate floor level. ***mahamandapa*** should have been a two storeyed pavilion, quite fitting with ***mahaprasada*** of the temple. In view of the tall dvarapalas guarding the entrance to the ***mukhamandapa***, the central passage should have had only the upper ceiling without the intermediate flooring. Thus the central passage was flanked by two storeyed structures, resembling the storeyed cloister of the enclosure. It is likely that the ***mahamandapa*** of Tanjavur was also originally a two storeyed structure. They would have presented a most spectacular sight when the deities were taken out in procession through the ***mahamandapa.***

As it stands today the inner side of the ***mandapa*** has a central passage, leading from the front to the sanctum flanked by two raised platforms and a passage running around. Two massive dvarapalas are noticed at the western end guarding the entrance to the ***mukhamandapa***. A room at the south western corner houses a beautiful Somaskanda image and a few other bronzes. A few sculptures and bronzes receiving regular worship are on the northern platform. The north eastern corner houses an interesting Solar altar, now worshipped as ***navagraha*** (nine planets).

The front entrance to the great mandapa, is again approached by steps from north and south. The entrance to the ***mandapa*** is guarded by massive dvarapalas. As the flooring of the ***mandapa*** is on a high

elevation, the steps rise to a considerable height forming a high platform in the front. It is said that there is a sub - terranian passage with steps under this platform. Some claim that this passage leads to the royal palace, while others assert that it leads to the river Kollidam. Yet a third tradition says that it leads to an underground treasury wherein invaluable properties belonging to the temple are preserved. None in the living memory has set foot on this passage for fear of darkness, poisonous gas and wasps. It is not unlikely that the emplty underground space below the great ***mandapa*** and the space between the steps, were utilised as store houses.

The original steps leading to the front entrance of the great ***mandapa*** and the raised platform were probably disturbed and rebuilt as some of the stones built-in haphazardly carry fragmentary inscriptions of the 13th Century A.D.

(B) Sculpture:

The Sculptures of Gangaikondacholeswaram are known for their boldness of conception and excellent execution. They present pleasing and charming faces full of life and rhythm. The images of Saraswathi, Chandesanugrahamurthi and Nataraja are undoubtedly from the dextrous hands of a master craftsman who has carved a permanent place for his creations in the art history of Tamilnad.

The Sculptures on the main ***Vimana,*** the great ***mandapa,*** and the other small shrines represent the forms prevalent at that period and occupy fixed positions to suit the needs of worship, as enunciated in the Agamic texts. The images in the northern and southern Kailasa shrines occupy identical position. The main temple, being a ***mahaprasada,*** introduces additional images in its cnihes. An image of either Lingodhbhava or Vishnu is placed generally in the niche at the back of the ***Garbhagrha*** in Siva temples. In the great ***Vimana*** of Gangaikondacholapuram both are found at the back. Vishnu with his consorts is seen in the lower niche while Lingodhbhava is shown in the

upper niche. In some of the temples of the Chola period, Subrahmanaya is shown here at the back niche, especially when the temple faces west. An image of Subrahmanya is also shown here at the back of the ***Garbhagrha.*** The image of Chandesanugrahamurti occupying the north eastern niche is also significant. In Pallava temples like Airavatesvara, Muktesvara and Matangesvara, all at Kanchi, Chandesanugrahamurti figures are noticed occupying an identical position.

The upper row of niches in the main ***Vimana*** carry sculptures of dikpalas and eleven Rudras, besides a few well - known forms of Siva. Of the eight dikpalas the one occupying the northern quarter is clearly Soma, identified by the halo behind his head. Soma facing north is found on the third floor of the monolith, Dharmaraja ratha at Mamallapuram. He is also found in the north on the enclosure wall of the Kailasanatha temple of Kanchi. Soma distinguished by a halo behind his head, is always shown as the guardian deity of the north in Tamilnad, unlike in the north where Kubhera is represented on the ***Vimana,*** though both are held identical in architectural treatises.

It may be seen that besides the images identified, there are eleven images with four arms in a standing posture. The dikpalas are secondary deities called ***avarana devatas*** receiving daily worship. Besides the dikpalas the eleven Rudras (Ekadasa Rudras), the twelve Adityas, the eight Vasus, the eight Vidyesvaras, the eight murthis (ashtamurthis) and some other deities are also daily worshipped. According to Agamic texts the eleven Rudras should be shown standing with four arms, holding ***parasu*** and ***mrga*** in the upper arms, while the lower ones should be in the ***abhaya*** and ***varada*** poses. Evidently the eleven images on the Vimana at Gangaikondacholapuram represent the eleven Rudras. The names of the eleven Rudras as given in texts are Sadyojata, Vamadeva, Aghora, Tatpurusha, Isana, Mrtyunjaya, Vijaya, Kiranaksha, Aghorastra, Srikanta and Mahadeva.

The great ***mandapas*** at Tanjavur and Gangai kondacholapuram carry a number of niches adorned with

sculptures. In the Kailasanatha temple of Kanchi images of Lakshmi, Saraswathi, Durga and Jyeshta are found in the *mandapa.* According to Mayamatha, the well - known South - India text on architecture, these four forms of Goddesses are to be placed outside the ***Brahmasthana,*** the place occupied by the main ***Vimana.*** In Tanjavur and Gangaikondacholapuram Lakshmi, Saraswathi and Durga are found in identical niches on the walls of the great pavilion. Evidently they are enshrined in these niches to fulfil rityal needs. Some of the sculptures in standing posture found on the *mahamandapa* have not so far been identified. It is likely they also represent the secondary deities. A series of sculptures at Tanjavur are shown wth two arms, holding a sword and a shield. They are probably the eight Vasus, described in Agamic texts. Unfortunately the great *mandapa* at the Gangaikondacholapuram has fallen down and undergone repairs. The majority of the niches are disturbed and are no more in existence. Some othe loose sculptures preserved in the enclosure may belong to this group.

The representation of the guardian deities on the ***Vimana,*** the sculpture placement in the niches of the ***Vimana*** and the presence of Sarawathi, Lakshmi and Durga in the niches of the ***mahamandapa*** show that the builders had architectural treatises before them.

The following is the sculpture placement in the lower niches of the main ***Vimana.***

East - Wall (South side) :

Kankaladhara : Six armed standing figure in ***tribhanga*** pose. The upper right arm holds a snake: the middle one feeds the ***mrga*** and the lower one playing on ***udukkai*** is broken. The upper left arm holds a trident across the back with a chowri hanging; the middle one is placed on the head of a dwarf standing by the side and the bottom holding the ***udukkai*** is broken. Pair of sandals adorn the feet. The plaster and painting on the figure belong to a later period.

On the wall to the right of Siva are shown Surya on top; Bhutaganas in the middle and wives of sages at the bottom. The wall to the left of Siva carries Chandra on top, ganas in the middle and wives of sages at the bottom.

The ***makara torana*** above this niche carries a bas - relief of Umamahesvara in the middle.

South - Wall :

Ganesa: Ganesa, dancing with four arms; upper right arm holds a ***parasu;*** the lower right holds the broken tusk; the upper left arm is lifted up; the lower left arm holds a fruit. The right leg is lifted up in rhythmic stance. Surya and Chandra, ganas and bhutas are shown on the sidewalls. Below the feet are shown three ganas, playing maddala, cymbals and conch. The Centre of the ***torana*** carries a faint carving. It represents a seated tiger, two fish and a bow which was the royal insignia of Rajendrachola.

Ardhanari : A standing figure in Tribhanga pose with three arms; two to the right and one to the left; The upper right holds a ***parasu,*** while the lower right rests on the head of a bull standing besides it. The only left carries a full blown flower, probably ***nilotpala.*** A parrot seated on the arm is seen pecking the pollen. The right side of the head is adorned with a ***jatamakuta*** and the left with a ***kesabandha.*** A lion pendant in the right ear and a roll pendant in the left are seen. A parason above and one fly whisk on either side are shown. The breast is shown pronouncedly on the left emphasizing the feminine aspect. The left leg wears a sari extending upto the knee. The right leg wears ***bringipada.***

No sculpture is represented on the side walls. The middle of the ***makara torana*** carries wavy lines. This figure of Ardhanari is particularly charming with a captivating smile on its face. The artist has been able to bring forth masculine firmness and feminine tenderness in the same face.

Dakshinamurthi : The original figure of Dakshinamurthi that should have adorned this niche seems to have been lost. The present one is a late figure that could be assigned 13th Century A.D. It is disproportionate to the niche and is dwarfish. It is similiar to the sculptures of the period seated on a mountain with four arms. The upper right arm holds a rosary of beads. The lower right is in a teaching posture; the upper left holds fire and the lower, a book. The right leg is planted on the back of a lying dwarf; he left is bent and placed on the right knee. One of the image of stage, wearing ***kundala*** ear ornaments seems to be original. The side walls have four rows of miniature sculptures. East - wall two sages and two ganas; five women in second row; six ganas in third row and four sages in the fourth row. West wall: first row, Agastya, two devas and Surya; second row, devas; third row devas and sages; and two devotees in the fourth row.

Harahari: Four armed figure standing erect in ***samabhanga*** pose. The right of the figure represent Hara and the left Hari. This figure is generally called Harihara, but the Saivite Agamas designate this figure as Harahari. The upper right arm of the figure holds the axe and the lower right in boon bestowing ***(abhaya)*** pose; the upper left arm holds a conch and the lower arm is on the thigh. The ***dukula,*** the lower garment on the left is shown upto the knee while the one on the right represents the skin shown above the knee. No sculptures are shown on the side walls. A lotus is shown above the niche.

Adavallar: (Nataraja) : A delightful figure of four armed dancing Siva, holding kettle drum in the upper right arm and boon bestowing palm on the lower right. The upper left carries fire and the lower left is thrown across the body in ***gajahasta.*** The matted locks are flying in rhythm on either side. On the right is shown Ganga. By the left side of the leg is shown an eight armed dancing Kali, carrying drum, sword, trident, ***abhaya, dandahasta*** etc. A three legged figure, probably representing Kuli seen on the right. Below the feet is shown woman-saint Karaikal Ammai, who on account of her devotion, was

endowed this priviledged position of being seated below the seat of the Lord, singing his Greatness. Three Ganas are also shown playing symbols and ***maddala.*** On the west side wall is shown Surya on top. Subrahmanya seated on peacock is shown flying towards the Lord while Ganapati moves equally briskly on his rat. Futher down is four armed Nandikesvara playing ***maddala.*** Chandra is shown on the top on the side wall to the east. Two armed Goddess Parvati is leaning on a majestically looking bull She holds a lotus in her right arm.

West -Wall :

Gangadhara: Four armed standing figure of Siva, embracing Parvati standing by his side. The upper right arm of Siva receives the falling Ganga in his matted lock; the lower right moves gently around Parvati. The upper left holds mrga; the left is placed on the thigh. The right arm of the Devi is placed on the thigh while the left is bent. Three rows of miniature suclptures are noticed on the side walls. Surya is shown on top of the wall right of Siva; Devas are in the middle and two devotees at the bottom. The left wall carries Chandra at the top, devotees in the middle and Bhagiratha doing penance at the bottom. It is significant that the back wall (west wall) at the Kailasanatha temple of Kanchi carries a Gangadhara in a seperate cell - shrine.

Lingodhbhava : Four armed standing figure of Lingodhbhava emanating from the shaft of fire. The riht upper arm holds axe and the lower is in the ***abhaya*** pose; the left upper holds antelope and the lower is placed on the thigh. The leg below the ankle is hidden. A garland of flowers is shown around the Linga portion at the top. Vishnu as a boar is shown at the bottom in an outline. Brahma as swan is not represented.

Mahavishnu: Four armed standing figure of Vishnu holding discuss and the abhaya pose in the right arms and conch and hand-on-thigh pose with the left. On his right is shown two armed Sri wearing a breast - band and on the left is Bhudevi. The side walls show Surya and Chandra at the top, devas in the middle, and sages at the bottom.

Subhramanya: A delightful figure of four armed standing Subrahmanya, carrying Sakti and *Vajra* in the upper arms while holding the lower right in *abhaya,* and the left on thigh. A prominent garland of flowers characteristic of Subrahmanya figures is shown at the root of the crown. The Deva wears *channavira.*

Vishnu Anugrahamurti: The God and Goddess seated on a pedestal. Siva four armed, carrying *parasu* and *mrga* in the upper arms; the lower left is placed on the thigh while the right is in the pose of holding something, probably Chakra. The figure may be taken to represent Chakradanamurti or Vishnu anugrhamurti. The Devi seated to the left of Lord holds a lilly in her right arm. A parasol and a pair or chouries are shown above. Due to weathering, the stone has pealed off from the figure.

The side wall to the left of the Lord carries an image of Chandra on top; two devotees in the middle and at the bottom is shown Vishnu worshipping Siva. The right wall carries Surya at the top and devotees in the middle. The bottom figures have weathered..

North - Wall:

Kalandhaka: Four armed Siva, destroying Kala, right leg placed on Kala, and with the left pressing him. The upper right arm holding *parasu* (axe) is about to strike; the lower right holds the trident at ease; the upper left holds a mrga and the lower left points to Kala. Kala a fairly big figure, is shown struggling under the feet of the lord.

Side walls carry Surya and Chandra at the top. On one side there are devotees and on another is shown Markandeya, the boy - saint worshipping Linga and the God of death dragging him forcibly with a rope.

Durga: Eight armed standing figure holding discus, arrow, sword and ***abhaya*** with the right arms and conch, bow, sheield and hand-on-thigh pose with the left. Below her legs is shown a buffalo head, imperfectly carved. Behind her stands a lion.

Brahma: Four armed standing, three headed (the fourth head at the back not being visible) and bearded figure of Brahma in erect pose. Holds ***sruk*** and ***sruva*** in the upper right arm and a rosary of beads in the lower right. Holds a bunch of ***dharpha*** grass in the upper left and a ***kundika*** in the lower left. He is flanked by two armed Devis. The Goddess to the right of Brahma, holds a bundle of palm leaves in her left arm. Evidently she is Saraswathi. The Goddess to the left is obviously Savitri, as Brahma is called Savitripati. The side walls carry Surya and Chandra and Devas and Sages.

Bhairava: Eight armed standing nude figure, wearing a garland of skulls. A big snake coils around the thighs; round ball - like eyes, protruding teeth, flame like hairs; holding a trident ***parasu,*** sword and noose in the right arm; and with left fire, ***kapala, khatvanga*** and bell. Behind the figure is shown an imperfectly carved hound.

Kamantaka: Four armed seated figure; right upper arm holding a rosary of beads and the lower arm pointing down. The left upper arm holds a chowri and lower is placed on thigh. The head dress is delighfully treated and has a distinctiveness of its own.

The side wall to the right carries a figure doing penance on top; below are two devotees. On the left side at the top is shown Manmatha aiming an arrow at Siva. Two devotees are shown in the middle and at the bottom are shown Manmatha and Rathi.

East - Wall (North Side) :

Chandesanugrahamurthi: Siva seated on a throne with four arms carries axe and antelope in his upper arms; with the lower the Lord is sen crowning Chandesa with a garland of flowers, a symbol of affection and stewardship. Chandesa is seen seated in front and with folded arms reeiving the pride of place bestowed on him by his Lord. Chandesa is the embodiment of devotion and piety and place he attained is considered the highest, a devotee of Siva is privileged with. It is called the ***Chandisa padam,*** the abode deliverance. According to Saiva Siddhanta Siva bestows this grace, in the company of Sakti, His consort. In the sculpture under reference, Parvati or Uma Parameswari as she is often described, is seated by the side of Her Lord. The treatment of ornaments, the portrayal of limbs and affection with which Siva is seen taking the garland around the head of Chandesa are suggestive and truely convey the supreme message of Saiva Siddhanta, the image seeks to depict. In the figure of Chandesa, Rajendra Chola has carved his own image. Sri C. Sivaramamurthi in his work ' the Chola temples states that "The most remarkable carving here, the Chandesanugrahamurti panel, is almost a suggestion of the laurels won by Rajendra through the grace of Siva and he humbly presents himself as a devotee of Lord, who blessed Chandesa".

On the side walls is shown the story of Chandesa; Chandesa worshipping Siva as a Linga; the cows standing by the side; his father watching the happenings hiding himself behind the branches of a tree; disturbing Chandesa's worship; purturbed Chandesa throwing his axe at his father and Siva bestowing grace on both.

Saraswathi: Facing the image of Chandesanugrahamurthi, on the west wall of the Mahamandapa is another delightful figure of Saraswathi, the Goddess of knowledge. The Devi is seen seated on a lotus throne with four arms; holds a rosary of beads and an ***amrta***

kalasa with the upper arms and palm leaves and teaching pose with the lower ones; behind her is shown a ***prabha*** aureole.

Lakshmi: Correspondingly on the South side of the ***mahamandapa,*** in the west wall is an image of Goddess Lakshmi, seated on a lotus throne with two arms. The Devi holds lotus flowers in her arms: Unlike Saraswati, she is seen wearing a breast-band. Above her are shown two elephants pouring water from golden pots held in their trunks.

Sculptures in the niches of the upper course of the main Vimana.

East -Wall (South side):

1. Surya standing
2. Bearded Agni (guardian of the south -east)

South -Wall:

3. kalantaka Siva
4. A four armed deity instanding pose
5. A four armed deity in standing pose
6. Yama (guardian of the south)
7. Dakshinamurti
8. Four armed deity (standing)
9. Four armed deity (standing)
10. Four armed deity (standing)
11. Nrrti (guardian of the south - west)

West -Wall:

12. Bhikshatana
13. Three headed figure

14. Four armed deity probably Varuna (Guradian of the west)

15. Vishnu

16. Lingodbhava

17. Brahma

18. Two armed deity probably Vaya (Guardian of the North - West)

19. Four armed deity

20. Four armed deity

North -Wall:

21. Gauriprasada

22. Four armed deity

23. Four armed deity

24. Soma (guardian of the north; distinguished by a halo behind)

25. Brahma

26. Four armed deity

27. Four armed deity, Isana (guardian of the north-east)

28. Bhu-varaha Vishnu

29. Subrahmanya

East - Wall (North Side)

30. Gajasamhara

31. Chandra

Dvarapalas (Gate Keepers)

There are altogether six pairs of massive, monolithic dvarapalas guarding the various entrances to the main temple, of which four pairs

are found in the east. The first pair guard the entrance tower at the east. They are now fallen down and lie upside down. The second pair is to be seen at the eastern entrance to the ***mahamandapa***. The entrance from mahamandapa to the ***mukhamandapa*** is guarded by a third pair while the fourth guard the entrance to the sanctum.The side entrances to the mukhamandapa from the south and the north are also guarded by dvarapalas of exquisite workmanship. These dvarapalas are a class by themselves.The Agamic texts mention four pairs of dvarapalas, each to guard a cardinal direction. Their names are given as under. East : Nandi and Mahakala; South Herambha and Bhringi; West Durmukha and Pandura and North Sita and Asita. The ***Vimana*** of the Tanjavur temple has four pairs of dvarapalas each guarding a direction. Evidently they represent the images named above. In the temple of Gangaikondacholapuram the ***Vimana*** does not carry dvarapalas except in the east. The dvarapalas guarding the entrances to the garbhahagrha are centainly Nandi and Mahakala. In all likelihood the dvarapalas guarding the south and north entrances to the ***Mukhamandapa*** are Herambha and Bhringi, Durmukha and Pandura respectively.

The Solar Altar:

The solar altar called Saura pitha in Agamic texts is in the form of a full blown lotus on a square pedestal in two tiers. The upper tier carries eight deities portrayed at eight directions. They are considered the eight planets, which, including the central lotus representing Surya (sun) constitute the ***navagrahas***, (nine planets) worshipped by the Hindus for the bestowal of good fortune and the removal of obstacles. The lower tier is modelled as a chariot with wheels on either side, drawn by seven horses. Aruna the Charioteer of Surya is shown drivng the horses. The seven horses are said to represent the seven days of the week. The wheels are ornamented with twelve petals, representing the twelve months of a year. At the corners are seen flying celestials ***gandharvas*** carrying flower garlands.

The Agamic texts specity the worships of Surya in the form of a lotu, altar. Evidently this is a representation of Saura pitha, solar altar, intended for daily worship. This elegant piece is also decidedly a Chalukyan sculpture, probably brought here as war trophy. In recent years, it has assumed great significance as a large number of devotees worship it as Navagraha for the fulfilment of their vows. When the planet Saturn changes its position once in 27 moths, nearly a million people offer worship to this altar.

Other Sculptures: Besides the sculptures found on the walls of the shrines a few loose sculptures are also found in the temple. A few of them have been colleted and embedded on a platform by the side of the northern entrance. The following sculptures are found embedded; Bhikshatna, Lingodbhava, Ganesas, Subramanya, Devi, Virabhadra, Brahma, Durga, Chandrasekhara, Vrshabhantika, Vinadhara, Surya, Sage, Dvarapala, three figures of Nataraja, two images of Vinadhara and four figures probably representing secondary deities. On the south enclosure wall, near the southern Kailasa, are found embedded a four armed standing Ardhanari, a Gajalakshmi and two images of Surya. By the side of the lion-well, is found an image of Vishnu with Sridevi standing. By the side of the Solar pitha, in the *mahamandapa* there are, an image of eight armed Durga and a Surya. These two images are in Chalukyan style and probably were brought as trophies. Sri C. Sivaramamurti in ' the Chola temple' states that the Nandi in the temple of Goddess in Chalukyan in style.

(C) Bronzes:

There are a few bronzes of remarkable beauty preserved in the temple. They were probably gifted for worship when the temple was erected. Of the classical bronzes in the collection, Somaskanda, Subrahmanya, Durga, Bhogasakti, Adhikaranandi and probably Vrshabhantika are to be assigned to the period of Rajendra I.

Bhogasakti: A two armed standing image of Parvati of arresting beauty is now placed near the sanctum.

Durga: Four armed standing figure in erect ***(samabhaga)*** pose; holds discus and conch in the upper arms and boon - bestowing and hand-on-thigh poses in the lower arms. The Goddess is shown wearing a breast-band; buffalo head is not represented below the feet. Appropriate with its role the figure displays firmness with which the Goddess struck the demon. The conch and discus are supported by metal pieces issuing from the back.

Adhikaranandi: Four armed figure in ***abhaya*** pose, standing on a lotus pedestal. The upper pair of arms hold axe and antelope; the lower arms in ***anjali*** pose hold a garland of flower in between. This image is particularly a good specimen representing the theme.

Somaskanda: Quite fitting with great Linga in the sanctum and the mahaprasada of the temple, the group of Somaskanda in the temple is fairly big in size and exhibits all the classical qualities of the Chola age. The group consists of Siva seated majestically on a pedestal with four arms. A two armed Devi is shown by the side. The original Skanda image is missing. The figures of Siva and Devi closely resemble the sculptures of the lower niches of the ***main Vimana***.

The group could be assigned to the period of Rajendra I and was probably the principal Somaskanda image of the temple. It may be mentioned that the bronze image of Somaskanda is the main processional deity, representing the Linga in the sanctum. The Somaskanda image of Thiruvarur is called Vidi Vitankar and the one at Tanjavur was called Dakshinameru Vitankar. The Vimana of Tajavur temple was called Dakshinameru by its builder Rajaraja I. The group of Somaskanda in the Gangaikondacholapuram temple should have been the main processional deity of the temple. This the biggest group of Somaskanda image of the imperial Chola period now known to exist.

Subrahmanya: By far the bes bronze in the collection of the temple is the Subrahmanya image variously called Karthikeya, Devasenapathi and Muruga. The image about 3 1/2' in height is shown with four arms standing on a lotus seat. Unlike the conventional lotus pedestals seen in most of the bronze images, the present one is realistically treated. The protrution at the bottom was probably to slide the image into a bigger pedestal which is now missing. The right upper arm holds sakti, the top of which is broken; the lower right holds a sword of which only the handle now remains, the blade is lost; the left upper arm holds a cock and the lower left holds a shield. The figure is elegantly proportioned and delightfully adorned with ornaments. The vigourous poise and the charming smiling face are suggestive of youth and beauty. Subrahmanya as Muruga is adored as the embodiment of youth, beauty and knowledge. Muruga is the darling of the Tamil country. His exploits are celebrated in Tamil literature; Subrahmanya is a War God, Devasenapathi the greatest commander-in-chief of the celestials. Rajendra I was the greatest commander, the Tamil country ever saw It is of interest to note that this great hero has chosen Subrahmanya as his favourite deity. The sword, sakti, and the shield in the hands of the image symbolise Subrahmanya's martial quality while the cock stands for the final victory.

Vrshavahana: Four armed image of Siva standing cross legged. The lower right arm is bent and placed on the head of a bull which is missing. The tall head dress, a ***Jatamakuta*** is somewhat disproportionate.

Epigraphs

Twelve inscriptions and a few fragments have been noticed so far on the temple. An inscription of Virarajendra Chola, the third son of Rajendra - I is the earliest and lengthiest running to about 216 lines. It relates to gifts of lands in a number of villages in the chola empire, the proceeds from which were to be utilised for worship and mainenance of the temple. The accuracy with which the boundaries and measurements of the lands are recorded, the taxes from which the lands were exempted, the crops that were raised in the lands, the total quantity of grains to be measured out to the temple by each village, the names of the officers who drafted the endowment, the names of those who compared the drafting, the names of those who entered them in registers etc., recorded in detail in this epigraph, show the efficiency and throughness of Chola administration.

These gifts were ordered by Virarajendra while he was in the royal palace at Kanchipuram in his fifth regnal year. Though this is a single record, it relates to more than six order of the king. The epigraph records that the order would take effect from the regnal years of Rajendra - I and Rajadhiraja -I. The earliest regnal year of Rajendra from which an order was to take effect, is mentioned as the 23rd. Evidently the temple was completed and consecrated before that (1035 A.D). It is likely that Rajendra, the builder of the temple, himself made these gifts. Probably they had not been recorded and Virarajendra ordered them to be entered in the proper registers. There are two orders, that took effect from the 26th and 30th years respectively of Rajadhiraja - I, the son and successor of Rajendra. Evidently, some gifts were made in the reign of Rajadhiraja as well. From the records it is seen that more than one hundred and ten thousand bags of paddy were to be measured out to the temple every year by the villages mention in epigraphs.

A careful study of the inscription reveals that most of the lands and proceeds recorded in this inscriptions are also recorded in the Tanjavur inscriptions of Rajaraja as gifts to the great temple of Tanjavur. It is strange that most of the lands gifted to Tanjavur temple by Rajaraja should have been transferred to the temple of Gangaikondacholapuram by his son within twenty five years of the original gift.

The inscription is of great value. It mentions the names of the various divisions and sub - divisions of the Chola empire. It also gives a long list of officers who were in charge of the adminstration in the reign of Virarajendra. A certain Pallavaraiyan is mentioned as the ***Thirumandira Olai*** (royal secretary) of Virarajendra. He received orders verbally from the king and drafted them. The orders were scrutinised and approved by three senior secretaries ***(Thirumandira Olainayagam)*** whose names are recorded as Vanadhirajan, Madhurantaka Brahmadhirajan and Pallavarayan.

The inscription is of interest from another angle. In listing the villages gifted it gives the names of various temple, tanks, colonies, irrigation channels; cremation grounds etc., in each village, thus frunishing details for a study of the contemporary history of these villages.

The name of the temple according to this inscription is Gangaikonda Cholisvaram. Rajendra is referred to as the father, the victor of Purvadesa, Gangai and Kadaram ***(Purvadesamum Gangaiyum, Kadaramum Kondarulina Ayyar)***. Rajadhiraja is referred to as the elder brother, the victor of Kalyanapura and Kollapura who laid down his life while seated on an elephant (கல்யாணபுரமும் கொல்லாபுரமும் கொண்டு ஆனைமேல் துஞ்சின அண்ணல்] The inscription also details the victories gained by Virarajendra.

Another inscription of interest is a fragment found on the front steps of the great mandapa. It mentions Vanavanmahadevi and Ammangadevi. Vanavanmahadevi was the name of Rajendra's mother

(Rajaraja's Wife). One of Rajendra's queens was also named Vanavanmahadevi. It is not known who is referred to in this inscription; but in all likelyhood it refers to Rajendra's queen. Ammangadevi, the other, was one of the daughters of Rajendra - I. She was given in marriage to the Eastern Chalukya rules Rajaraja Narendra. Their son was the celebrated Kulottunga - I.

The next king represented in the inscription is Kulottunga - I (1070 - 1120). A record of his dated in 49th regnal year does not pertain to this temple but relates to the gift of a village Sungam thavirtha Cholanallur, as a devatana gift, for provisions etc., to the temple of Rajendra Cholisvara in Pttalimada. Probably this temple was built in the reign of Rajendra - I and was named after him. The inscription states that worship in the temple was stopped as sufficient provisions were not available. Kulottunga made the gift tax free and arranged for regular worship. A certain ascetic Aryadevan is mentioned in this inscription. The epigraph also records that the order of the king was issued when he was seated on a throne, at the eastern porch in the ground floor of Gangaikondacholamaligai in Gangaikondacholapuram.

The last Chola king represented in inscriptions is Kulottunga - III. His inscriptions are in fragments and found by the side of the steps to the eastern entrance to the great mandapa. They record the victories gained by Kulottunga and the erection of a victory pillar. From the fragmentary nature of these inscriptions it may be surmised that a number of other Chola inscriptions of the temple have been lost. Reference has been made to the presence of an incomplete inscription of a Gahadawala king, probably of Madanapala.

The earliest Pandya king to be represented here is Jatavarman Sundara Pandya, identical with the ruler who uprooted the Chola emplire. He ascended the throne in 1251. The sole inscription of his found in this temple is dated in his second regnal year. Evidently the gift was made when the Pandya emperor captured Gangaikondacholapuram and paid a visit to the temple. He established a special worship called

Sundara Pandyan sandhi, after his name to be performed daily. For this purpose Sundara gifted lands etc., in Gangaikondacholapuram. The inscription mentions a number of places, in Gangai kondacholapuram like the gateway lane, Suddhamali lane, Rajendra Chola fort wall and Vembugudi gate.

Gangaikondacholapuram is said to lie in ponparappiparru of Mannaikonda Chola valanadu, a subdivision in Vadakarai Vikrama Chola Valanadu.

The next Pandya to be represented is Vikrama who ably assisted his brother Sundara. His record is dated in his sixth year (1157). Vikrama like his brother established a special worship in the temple after his own name as Rajakkalnayakan sandhi for which he gifted twenty *velis* of land. The epigraph name two villages Kulottungacholanallur, and Rajendracholanallur. It also mentions the boundaries of lands gifted. The river madhrantaka Vadavaru and irrigation channels called Anaivettuvan kal and Adigai Nayakan vaykal. A highway called the Rajendra Cholan highway is also referred to in this inscription.

Two inscriptions of Pandya Maravarman Kulasekhara who ascended the throne in 1268 A.D. are found engraved on the temple. The first one dated in his fourth year, records the purchase of lands in Devaniputtur belonging to a cetain Kumaramangalam Udayan, Sivatandan. The other inscription which is complete, is dated in Kulasekhara's fifth regnal year. It records the sale of lands belonging to a number of individuals to the temples of Gangaikonda cholisvaram. The epigraph mentions highways named the Kulottunga Cholan fort all highway; the Vilangudaiyan highway and a highway through which a short elephant passed.

Two inscriptions of a chieftain, Thiruvengadamudaiyan Ekamranatha Gangeyan of Vaippur, who was in control of this area are recorded in this temple. One of the inscriptions gives the Saka date 1385 (1463 A.D). From the inscription it may be seen that this chieftain probably erected a mandapa named after himself, Ekamranathan Mandapa. While the chieftain was seated in a matha of Ekamranatha Mandapa the Mudalis,

the temple priests, the tanattars (those who looked after the properties of the temple), the Parikarathar (temple attendants) and a certain Kasmiraraya (probably a person from Kashmir) assembled before him. The chieftain bestowed the right (probably on Kasmira - raja) of duties -over ***Thirumaligaikuru*** (maintenance of the enclosure and the right to enjoy proceeds apportioned for the purpose) for fifteen days in a month and ***Lordship*** over the ***matha*** for the other fifteen days of the month. For this purpose he gifted two house sites in the northern row and two in the southern row of Rajendra Chola street. A certain Kuhurudaiyan is mentioned as the Temple accountant. The other inscription of the chieftain relates to a similar gift. Mention has been made of the inscriptions of Vijayanagara rulers in the temple.

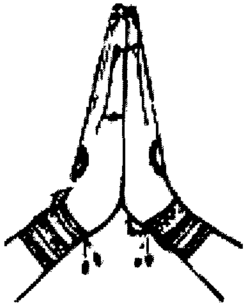

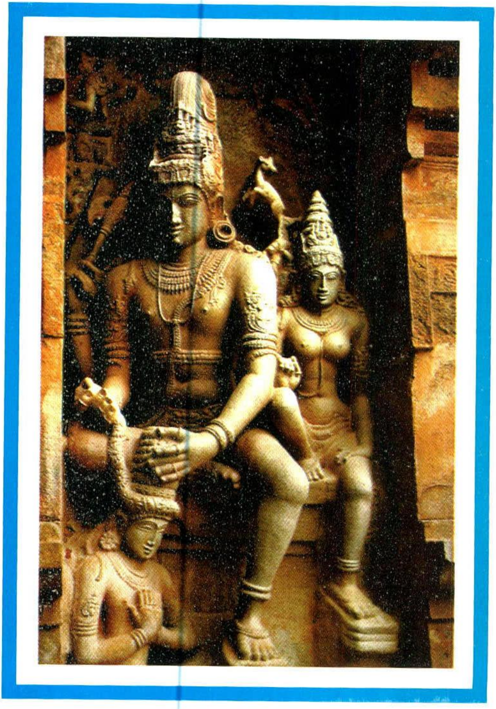

CHANDESANUGRAHAMURTI - சண்டேச அனுகிரகமூர்த்தி

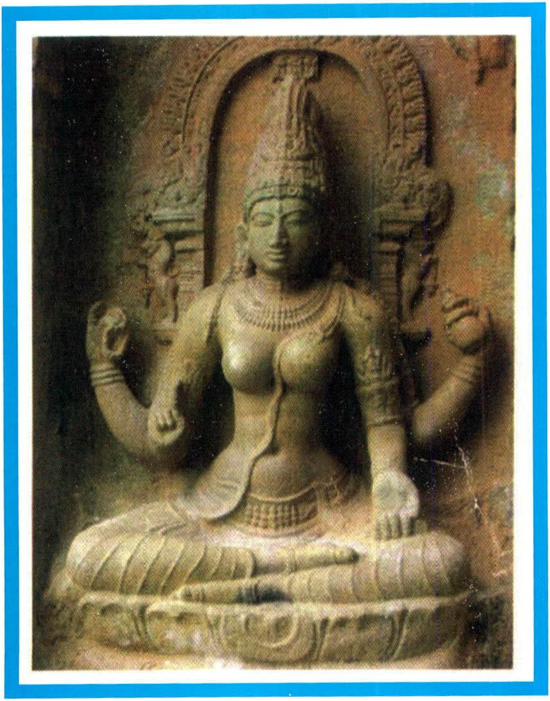

Saraswathi - சரஸ்வதி

LAKSHMI - திருமகள்

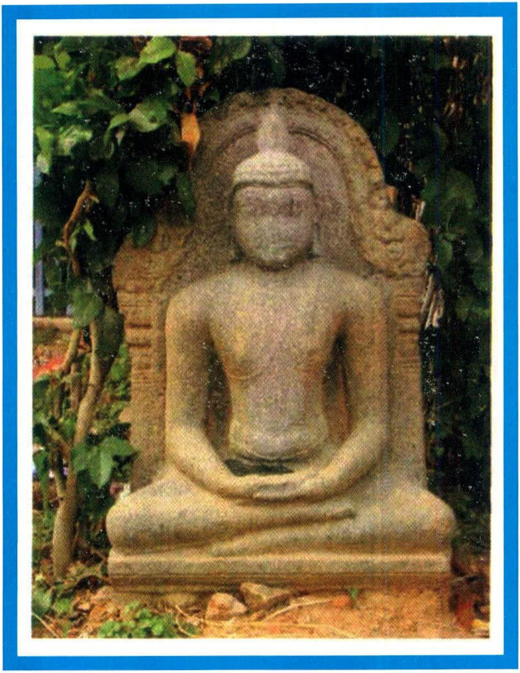

BUDDHA - புத்தர்